

Rechtskundig Weekblad

Vereniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elke zondag

Abonnementsprijs: 600 F per jaar

Postchekrekening nr. 3185.22

Beheer en Redactie: Mr. René VICTOR, Justitiestraat, 21, Antwerpen

Verdere activiteit van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht

§ 1. Inleiding

1. Dit artikel is het derde dat door ondergetekende in dit tijdschrift wordt gepubliceerd met de bedoeling de werkzaamheden en adviezen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht ⁽¹⁾ ⁽²⁾ nader bij het publiek te brengen.

Zo voorheen het jaar 1964, enerzijds, het jaar 1965 tot einde augustus, anderzijds, tot tijdspanne werden gekozen waarbinnen de activiteit van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht werd onder ogen genomen, dan ligt het thans in de bedoeling de periode te overschouwen van september 1965 tot 1 mei 1966. Een beperking nochtans welke reeds eerder was tot uiting gekomen: we zijn verplicht voor meerdere adviezen en feiten terug te keren naar de vroegere periodes, omdat sommige teksten ons niet tijdig bereikten in hun uiteindelijke vorm.

Ook voor de derde periode zullen we niet volledig kunnen zijn daar waar de definitieve teksten ontbreken.

Verder wordt opzettelijk nagelaten te spreken over die kwesties welke ofwel de publieke belangstelling minder zouden wekken, ofwel verband houden met het domein van de voorgenomen politiek ⁽³⁾.

2. Nieuw is het verwerken van elementen welke verband houden met de wetgeving op het gebruik der talen in bestuurszaken, buiten de eigenlijke werksfeer van de V.C.T. Wij bedoelen daarbij o.m. de parlementaire vragen en antwoorden.

3. De heer *Remacle L.*, vast lid, tot volksvertegenwoordiger verkozen op 23 mei 1965, werd opgevolgd door de heer *Magerotte F.*: deze dient het mandaat van zijn voorganger te beëindigen ⁽⁴⁾.

Aan het probleem der ontbrekende plaatsvervangers werd geen oplossing gegeven: de heer *A. Vranckx*, Minister van Binnenlandse Zaken heeft nochtans de kwestie bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers aanhangig gemaakt door schrijven van 30 augustus 1965 ⁽⁵⁾.

§ 2. Art. 11, § 3

4. Middelkerke is een toeristisch centrum in de zin van art. 11, § 3, W. 2-8-1963.

Is evenwel in strijd met de wet de beslissing van de gemeenteraad « Alles wat verband houdt met het toerisme » in vier talen op te stellen.

De uitzondering op de eentaligheid, ingeschreven in gezegd art. 11 § 3, mag niet extensief worden toegepast: er mag niet worden uitgebreid tot een ander domein dan dit van de berichten en mededelingen voor de toeristen.

(V.C.T., Ned. Afd., 7-12-1965, nr. 1437).

§ 3. Art. 20

5. Art. 20, § 7, 2e lid, van de wet dd. 2-8-1963, bepaalt dat, onverminderd de bepalingen van art. 45, eerste lid, ten laatste tien jaar na het inwerkingtreden van deze wet, de betrekkingen die gelijk aan of hoger zijn dan die van afdelingschef, in gelijke mate moeten bezet worden door ambtenaren van de beide taalgroepen.

Het gaat hier om betrekkingen bij de besturen van de gemeenten uit Brussel-Hoofdstad en de hun ongeschikte openbare personen.

Hoewel nergens wordt gepreciseerd dat bedoelde bepaling progressief moet worden toegepast, impliceert het gebruik van de woorden « ten laatste » dat de wetgever wenst dat dit evenwicht zo snel mogelijk zou worden verwezenlijkt. Derhalve dienen de gemeenten van nu af de nodige schikkingen te treffen, opdat het evenwicht zo spoedig mogelijk zou worden bereikt.

De woorden « in gelijke mate » dienen te worden geïnterpreteerd in de betekenis dat de gelijkheid niet alleen globaal voor het geheel van de betrekkingen van afdelingschef en daarboven moet worden gerealiseerd, maar eveneens voor elke trap van de hiërarchie van de graad af van afdelingschef. Daarbij worden de gemeenten verwezen naar de bepalingen van art. 32, § 3, 2e lid, laatste zin.

(V.C.T. 23-12-1965, nr. 1421/A.)

6. Art. 20, W. 2-8-1963, maakt geen enkel onderscheid tussen het personeel dat in vast of in tijdelijk verband wordt aangeworven.

Onverminderd het bepaalde in art. 20, § 5, van dezelfde wet, wanneer een plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad is gevestigd, zonder toelatingsexamen personen aanwerft voor het kader van het vak- en werklie-

denpersoneel, in vast of in tijdelijk verband, worden deze personen in de ene of andere taalgroep ingedeeld naargelang hun hoofdtal. Deze laatste wordt bepaald door het taalregime van het genoten onderwijs, zoals dat blijkt uit het vereist diploma, het vereist studiegetuigschrift of de verklaring van het schoolhoofd.

(V.C.T. 17-2-1966, nr. 1459).

§ 4. Art. 27

7. Een gewestelijke dienst — in casu een intercommunale — waarvan de werkring gemeenten uit verschillende taalgebieden, behalve Brussel-Hoofdstad, bestrijkt en waarvan de zetel gevestigd is in een zuiver franstalige gemeente, moet haar diensten zo organiseren dat het publiek zonder enige moeite te woord kan worden gestaan in de talen die voor de gemeenten uit het ambtsgebied door de wet worden erkend (art. 27, § 2 en 3, W. 2-8-1963). Het personeel in contact met het publiek te Hoeilaart moet dus ook het Nederlands kennen.

(V.C.T., Ned. Afd., 28-9-1965, nr. 1107.)

§ 5. Art. 28

8. Het NILOS, dat deel uitmaakt van het Ministerie van Nationale Opvoeding en Cultuur, is een centrale dienst.

In de betrekkingen van het NILOS met een plaatselijke dienst uit het Nederlands taalgebied, in een gemeente zonder speciale regeling, moet derhalve uitsluitend het Nederlands worden gebruikt

(V.C.T., Ned. Afd., 8-3-1966, nr. 1456.)

§ 6. Art. 32

9. De V.C.T. was van advies dat het personeelslid, dat het voordeel van een *vlakke loopbaan* geniet, geacht wordt titularis te zijn van de laagste graad voorzien voor deze loopbaan, welke ook de graad zij die hij bekleedt, bij het bepalen van de trappen van het taalkader.

Het principaalat is een statutaire bepaling die noch voor organieke, noch voor de taalkaders in aanmerking komt.

(V.C.T., 23-9-1965, nr. 514 (°).)

§ 7. Art. 35

10. a. De dienst van het *Rijksinstituut voor Grondmechanica te Gent* is een uitvoeringsdienst, waarvan de werkring het ganse land bestrijkt en waarvan de zetel buiten Brussel-Hoofdstad is gevestigd.

b. Voor de briefwisseling en rapporten, gericht tot of opgesteld ten behoeve van diensten uit Brussel-Hoofdstad, moet die dienst van het Rijksinstituut voor Grondmechanica zich gedragen naar de bepalingen van art. 28, § 1, W. 2-8-1963, die in casu verwijzen naar art. 16 van dezelfde wet, voor zover althans die briefwisseling en rapporten niet beheerst worden door art. 35, § 2, van deze wet.

c. Briefwisseling, rapporten en dossiers van het Rijksinstituut voor Grondmechanica te Gent ten behoeve van private bedrijven, die in het Nederlands taalgebied gevestigd zijn, moeten in het Nederlands worden gesteld, ook al is het inleidingsstuk in het Frans gesteld.

d. De technische ingenieur bij hetzelfde Rijksinstituut te Gent die geregeld omgang heeft met het werk-

liedenpersoneel, moet een elementaire kennis van het Nederlands bezitten.

(V.C.T. 28-10-1965, nr. 1051).

11. a. De wet van 2-8-1963 verstaat onder *formulieren* «onvolledig gedrukte of gestencilde teksten die door het publiek zelf moeten aangevuld worden» (cfr. verslag Saint-Remy, Kamer 1961-1962, St. 331, nr. 27, blz. 26).

b. De *Rijksweldadigheidskolonie te Wortel* is een uitvoeringsdienst, waarvan de werkring het ganse land bestrijkt en waarvan de zetel buiten Brussel-Hoofdstad is gevestigd (cfr. aanvullend verslag Saint-Remy, Kamer 1961-1962, St. 331, nr. 35, blz. 31).

c. Deze dienst moet voor de briefwisseling met de plaatselijke diensten uit het Nederlands taalgebied uitsluitend het Nederlands gebruiken (art. 35, § 1, en art. 28, § 2, W. 2-8-1963).

d. De bewoordingen uit art. 10, W. 2-8-1963 «andere diensten uit hetzelfde taalgebied en uit Brussel-Hoofdstad» zijn niet beperkt tot de plaatselijke en gewestelijke diensten, doch slaan ook op de centrale diensten en de uitvoeringsdiensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt. Zijn bedoeld de diensten die effectief in hetzelfde taalgebied of in Brussel-Hoofdstad gevestigd zijn of aldaar hun zetel hebben, ongeacht de werkring van de dienst.

e. Een bescheid, gebruikt voor de briefwisseling van de Rijksweldadigheidskolonie te Wortel met plaatselijke diensten uit het Nederlands taalgebied of te gebruiken door laatstgenoemde diensten voor hun antwoorden aan evengenoemde instelling, moet uitsluitend in het Nederlands gesteld zijn.

(V.C.T. 17-3-1966, nr. 1405.)

§ 8. Art. 39

12. Ten opzichte van de verklaring van art. 39, W. 2-8-1963, werd een parlementaire vraag gesteld door de hr. Henckens aan de Minister van Binnenlandse Zaken (?).

Hierna gaat de tekst van gezegde vraag en van het gegeven antwoord.

«De heer Minister gelieve mij te willen mededelen of artikel 39 van de wet van 2 augustus 1963 zo dient geïnterpreteerd te worden dat alle private deskundigen een diploma moeten hebben in de taal van het dossier, voor hetwelk de opdracht wordt uitgeoefend, m.a.w. is de verplichting die aan de openbare diensten is opgelegd wanneer zij beroep doen op private medewerkers voorzien in voornoemd artikel 39 dezelfde als deze voorzien in artikel 15 van de wet van 2 augustus 1963 ?

Deze vraag is gesteld ter aanvulling van mijn vraag nr. 12 dd. 3 september 1965.»

Antwoord: Het antwoord op die vraag, dat ontkenkend luidt, ligt duidelijk vervat in de uitleg die de rapporteur in de Kamer in verband met deze bepaling verstrekt.

«Artikel 34bis (het huidige artikel 39) gaat uit van de gedachte dat de private medewerkers waarop de openbare diensten bij gelegenheid een beroep moeten doen, niet onderworpen zijn aan de wet. Doch die omstandigheid mag voor de diensten geen voorwendsel zijn om zich aan de wettelijke bepalingen te onttrekken. Artikel 37 (het huidige artikel 51, eerste lid) zal de openbare overheden er bijgevolg toe aanzetten met omzichtigheid te werk te gaan bij het uitkiezen van hun private medewerkers, willen zij niet verplicht worden de voor hun dossiers bestemde bescheiden te vertalen.»

(Parlementair bescheid, Kamer nr. 331 (1961-1962), nr. 27, dd. 25 juni 1963, blz. 39.)

§ 9. Art. 40

13. Advies werd gevraagd betreffende de betekenis van het woord «leerling», vermeld in artikel 40, W. 2-8-1963.

Ten opzichte van het *universitair* onderwijs blijken twee criteria terzake essentieel te zijn: enerzijds de verplichting regelmatig ingeschreven te zijn in een instelling van hoger onderwijs; anderzijds de verplichting cursussen te volgen die overeenstemmen met een volledig studieprogramma en leerplan, waardoor een academische graad kan behaald worden. d.w.z. een wetenschappelijke of wettelijke graad. (V.C.T. 17-2-1966, nr. 1164.)

§ 10. Art. 41

14. Een *boogschuttersvereniging* kan niet worden beschouwd als een bedrijf bedoeld bij art. 41, W. 2-8-1963. (V.C.T., Ned. Afd., 14-9-1965, nr. 1282/A.)

15. In dezelfde zin werd geadviseerd nopens een *zeilen roeivereniging*. (V.C.T., Ned. Afd., 14-9-1965, nr. 1282/B.)

16. *Burgerlijke immobiliënvennootschappen*, opgericht onder de vorm van een naamloze vennootschap, vallen onder toepassing van art. 41, W. 2-8-1963. (V.C.T., Ned. Afd., 21-9-1965, nr. 1271.)

17. Het werkattest, af te leveren door een bedrijf, bedoeld in art. 41, W. 2-8-1963, aan een ontslagnemend personeelslid, dient te worden gesteld in de taal van het gebied waarin de exploitatiezetel is gevestigd, in casu in het Nederlands. (V.C.T., Ned. Afd., 21-9-1965, nr. 1306).

18. Advies werd gevraagd over de toe te passen taalregeling op de *dubbele kaarten voor reizigers*, die worden voorgeschreven bij de wet van 17 december 1963 tot inrichting van de controle op reizigers in logementhuizen.

«Overwegende dat het model van de dubbele kaarten wordt bepaald bij koninklijk besluit dd. 20 mei 1965, genomen in uitvoering van artikel 1 van voornoemde wet; dat bedoeld besluit, in bijlage 6 modellen voorschrijft, te weten: een eentalig Nederlands, een eentalig Frans, een tweetalig Nederlands-Frans, een tweetalig Frans-Nederlands, een tweetalig Frans-Duits en een tweetalig Duits-Frans; dat het, omwille van het gebiedend karakter van artikel 1 van het besluit van 20 mei 1965, niet toegelaten is een beroep te doen op andere modellen;

Overwegende dat de dubbele kaarten niet aan de hotelhouders en aan de in de wet bedoelde personen worden ter hand gesteld door een openbare dienst; dat zij doorgaans gedrukt en ter beschikking van de in de wet bedoelde uitbaters worden gesteld door hun beroepsverenigingen;

Overwegende dat de dubbele kaarten bescheiden zijn die bij de wet van 17 september 1963 worden opgelegd aan de bij artikel 1 bedoelde uitbaters; dat de hoedanigheid van «opgelegd bescheid» duidelijk blijkt uit de artikelen 1 en 2 van de wet; dat artikel 1 inzonderheid op nauwkeurige wijze de aan de hotelhouder, de logementhouder, de kamerverhuurder of hun aangestelde opgelegde verplichtingen opsomt; dat artikel 2 sancties bepaalt tegen dezelfde personen zo zij hun verplichtingen niet nakomen;

Overwegende derhalve, dat genoemde dubbele kaarten onder toepassing vallen van artikel 41, § 1, van de wet van 2 augustus 1963, wanneer de hotelhouder, de

logementhouder, de kamerverhuurder of hun aangestelde door deze bepaling worden bedoeld;

Gelet op de artikelen 41, § 1, 53, § 1 en 54, § 5, van de wet van 2 augustus 1963 op het gebruik van de talen in bestuurszaken;

Om deze redenen besluit het volgende advies te verstrekken:

Artikel 1. - Wanneer de bij artikel 2 van de wet van 17 december 1963 bedoelde personen onder toepassing van artikel 41 van de wet van 2 augustus 1963 vallen, dienen de dubbele kaarten die zij aan de reizigers aanbieden, te worden gedrukt in de taal of de talen van het gebied, en dit volgens het in bijlage aan het koninklijk besluit van 20 mei 1965 bepaalde overeenkomstig model; de vermeldingen die door de uitbaters op de kaarten worden aangebracht, dienen eveneens in dit geval in de taal van het gebied van de exploitatiezetel of in een van de talen van het gebied van de exploitatiezetel te worden gesteld». (V.C.T. 30-9-1965, nr. 1275.)

19. De Vaste Commissie werd gevat door een klacht tegen een kliniek met zetel in een zuiver nederlands-talige gemeente, omdat aldaar nog franstalige geneeskundige dokumenten werden afgegeven bij arbeidsongevallen.

Het bleek dat gezegde kliniek was ingeschakeld in een gemeenschappelijke kas voor verzekering tegen de gevolgen van arbeidsongevallen, welke kas een bedrijf is in de zin van artikel 41, W. 2-8-1963 (cfr. Frédéricq: *Traité de droit commercial belge*, 1946, dl. 1, nr. 44).

Daaruit volgt dat de stukken, die door de kliniek worden uitgereikt in verband met arbeidsongevallen (bv. de getuigschriften bestemd voor de vrederechter en voor de arbeidsinspectie, het certificaat van werkhervatting), dokumenten zijn bestemd voor het personeel en dienvolgens onder toepassing vallen van art. 41, W. 2-8-1963.

De klacht bleek gegrond: de kwestieuze certificaten moeten door de kliniek in het Nederlands zijn gesteld. Een vertaling mag evenwel worden toegevoegd voor zover die bescheiden betrekking hebben op anderstalige werknemers (V.C.T., Ned. Afd., 5-10-1965, nr. 68).

20. Een *publikatieblad*, dat aan het personeel van een bedrijf, bedoeld bij artikel 41, W. 2-8-1963, slechts mits betaling wordt bezorgd en volledig vrij kan worden aangeschaft, is geen dokument bestemd voor het personeel in de zin van de wet. (V.C.T., Ned. Afd., 12-10-1965, nr. 1016.)

21. De uitnodiging, door het ondernemingshoofd te richten aan de leden van de *ondernemingsraad*, is een bescheid voorgeschreven bij de wetten en reglementen.

Dienvolgens moeten gezegde uitnodigingen uitsluitend in het Nederlands worden gesteld door een bedrijf in de zin van art. 41, W. 2-8-1963, waarvan de exploitatiezetel gevestigd is in het Nederlands taalgebied, vermits uit het onderzoek bleek dat de samenstelling van de personeelsafvaardiging in de ondernemingsraad een Franse vertaling niet wettigde. (V.C.T., Ned. Afd., 19-10-1965, nr. 1330.)

22. 1) De formulieren in verband met statistieken die het **Nationaal Instituut van de Statistiek**, door toedoen van plaatselijke diensten, ter beschikking stelt van de bij artikel 41 van de wet van 2 augustus 1963 bedoelde bedrijven, dienen te worden gesteld in de taal of de talen die dienaangaande wordt of worden opgelegd aan de gemeente waarin de betrokken exploitatiezetel is gevestigd:

— gemeenten uit het Duitse taalgebied : in het Duits en in het Frans;

— gemeenten uit het Malmedyse : in het Frans, in het Frans en in het Duits wanneer de gemeenteraad heeft beslist dat de voor het publiek bestemde formulieren in deze twee talen zouden worden gesteld;

— te Brussel-Hoofdstad : in het Nederlands en in het Frans;

— in de bij artikel 7 van de wet bedoelde gemeenten : in het Nederlands en in het Frans.

2) a. De private bedrijven worden door de term « publiek » die in de twee leden van artikel 29 van de wet wordt gebruikt, bedoeld, zo het gaat om formulieren die naamloos ter beschikking van elkeen worden gesteld.

b. Nochtans zo het om formulieren gaat die welbepaalde bij artikel 41 bedoelde bedrijven *verplicht* zijn rechtstreeks aan het N.I.S. te vragen en die zij krachtens reglementaire bepalingen, op gevaar af van sancties, dienen in te vullen, dienen hun taalverplichtingen en deze van het centraal bestuur te worden beschouwd in functie van de toepassing van genoemd artikel 41.

De aldus « geïndividualiseerde » formulieren dienen aan de bedrijven te worden gestuurd in de taal van het gebied van de betrokken exploitatiezetel, d.w.z. in het Nederlands in het Nederlandse taalgebied; in het Frans in het Franse taalgebied; in het Duits in het Duitse taalgebied; in het Nederlands en in het Frans wanneer de exploitatiezetel in een gemeente van Brussel-Hoofdstad is gevestigd.

Krachtens de in het advies nr. 1500 vastgestelde rechtspraak, worden de gemeenten bedoeld bij artikel 7 van de wet, onverminderd de bij genoemd artikel bepaalde bijzondere bepalingen, behandeld als behorende tot het Nederlandse taalgebied.

3) Artikel 41 is van toepassing wanneer de statistieken bij een wet of een reglement zijn opgelegd.

4) Artikel 41 bedoelt de handels-, nijverheids- en financiebedrijven, zelfs zo deze bedrijven geen personeel hebben.

5) De statistieken dienen, in de mate van het mogelijke, te worden ingevuld door de exploitatiezetel; wanneer de sociale zetel zelf kan worden beschouwd als zijnde een exploitatiezetel, vult hij in die hoedanigheid een eigen statistiek in voor de bedrijvigheden die hem betreffen.

6) Bij gebrek aan nadere gegevens in de wet van 2 augustus 1963, verwijst de Commissie naar artikel 14 van de wet van 20 september 1948 houdende de bedrijfsorganisatie en naar het ministeriële rondschriven van 13 februari 1963, betreffende de kiesverrichtingen voor de ondernemingsraden en de comité's voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing der werkplaatsen, waarin wordt gezegd wat volgt :

« Door *onderneming* verstaat men de technische be-
» drijfseenheid : Deze stemt niet noodzakelijk overeen
» met de juridische eenheid die de onderneming uit-
» maakt. Ze stemt overeen met de bedrijfszetel of
» bedrijfszetels indien deze zich onderling kenmerken
» door een bepaalde economische zelfstandigheid (cfr.
» zekere onafhankelijkheid der directie van de zetel),
» en door een bepaalde sociale zelfstandigheid (ver-
» scheidenheid van mensenkringen ⁽⁸⁾.
(V.C.T. 21-10-1965, nr. 81.)

23. Gegrond is de klacht tegen een naamloze vennootschap met exploitatiezetel in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlands taalgebied, die

een *statutenwijziging* uitsluitend in het Frans heeft gepubliceerd.

(V.C.T., Ned. Afd., 9-11-1965, nr. 1222.)

24. Bij toepassing van haar rechtspraak ⁽⁹⁾ heeft de V.C.T. verschillende klachten gegrond geacht tegen het opstellen in het Frans van aangiften van arbeidsongevallen bij de Technische Inspectie van de Administratie van de Arbeidsveiligheid bij het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid, door bedrijven waarvan de exploitatiezetels gevestigd waren in gemeenten uit het Nederlands taalgebied zonder speciale regeling.
(V.C.T., Ned. Afd. 23-11-1965, nr. 1241/1.)

25. De *belastingsaangifte*, te verrichten door een vennootschap met exploitatiezetel te Drogenbos, moet in het Nederlands zijn gesteld.

(V.C.T. 25-11-1965, nr. 507).

26. Ten aanzien van de toepassing van hoofdstuk IV en van art. 41, W. 2-8-1963, worden de gemeenten, bedoeld bij art. 7, § 1, van dezelfde wet (de zogenoemde randgemeenten), behandeld als behorende tot het Nederlands taalgebied.
(V.C.T. 25-11-1965, nr. 940).

27. Met het oog op de praktische toepassing van artikel 41 van de wet van 2 augustus 1963 worden de gemeenten *Drogenbos, Kraainem, Linkebeek, Sint-Genesius-Rode, Wemmel en Wezembeek-Oppeem* behandeld als behorende tot het Nederlands taalgebied, onverminderd de toepassing van artikel 7 van dezelfde wet.

(V.C.T. 9-12-1965, nr. 1236).

28. De akte houdende wijziging van de statuten van een naamloze vennootschap, die een nijverheids-, handels- of financiebedrijf is en waarvan de exploitatiezetel te *Kraainem* is gevestigd, dient in het Nederlands te worden gesteld, zelfs indien de oorspronkelijke statuten destijds in het Frans werden gesteld.

(V.C.T. 9-12-1965, nr. 150).

29. a. De *fiscale loonfiche* is een dokument dat voorgeschreven is bij een reglement en bovendien bestemd is voor het personeel ⁽¹⁰⁾. Zij dient derhalve in het Nederlands te worden opgesteld door een nijverheidsbedrijf waarvan de exploitatiezetel gevestigd is in het Nederlands taalgebied.

b. De *boekhouding stricto sensu* omvat het dagboek en de inventaris. Ten onrechte werd de inventaris in het hierboven bedoeld bedrijf in het Frans opgesteld.

c. Is in strijd met de wet de handelwijze van een nijverheidsbedrijf uit het Nederlands gebied volgens dewelke de *verkoopfacturen* opgesteld worden in de taal van de klant, wanneer deze bekend is en, zoniet, in de taal van het gebied waar de klant woont.
(V.C.T., Ned. Afd., 14-12-1965, nr. 1436).

30. *Berichten en mededelingen voor het personeel*, welke uitsluitend in het Frans worden uitgehangen in de gebouwen van een bedrijf bedoeld in artikel 41 en waarvan de exploitatiezetel gevestigd is in een zuiver Vlaamse gemeente, zijn in strijd met de wet.

Bedoelde bescheiden moesten in het Nederlands worden gesteld, zelfs indien een deel van het personeel (20 t.h.) eentalig Frans is. Voor dit laatste mag een Franse vertaling bij de Nederlandse berichten en mededelingen worden gevoegd.

(V.C.T., Ned. Afd., 21-12-1965, nr. 1431).

31. a. Lokale bijhuizen van *grootwarenhuizen* zijn bedrijven in de zin van art. 41, W. 2-8-1963.

b. De stukken welke instructies voor het personeel

beheidsden of moesten worden ingevuld door het personeel, werden in casu geacht te zijn *stukken bestemd voor het personeel*.

De uitdrukking «bestemd voor» voorkomend in gezegd art. 41, is niet uitsluitend synoniem van de woorden «te overhandigen aan» doch kan ook betekenen «van persoonlijk of functioneel belang voor het personeel». In die zin kunnen gerekend worden, zoals ter zake, stukken die voor het personeel moeten dienen om het in staat te stellen zijn taak naar behoren te vervullen en zulks onder zijn verantwoordelijkheid.

c. Vermits bleek dat in de aangeklaagde situaties gezegde stukken tweetalig waren terwijl al het betrokken verkoopsperoneel practisch Nederlandstalig was, werd de klacht gegrond geacht.

d. Dit was ook het geval ten opzichte van het tweetalig gesteld formulier in verband met de aankoop op afbetaling, af te geven aan de klant, vermits dit document een bij de wetten en reglementen voorgeschreven stuk is.

(V.C.T., Ned. Afd., 21-12-1965, nr. 1334).

32. Tweetalige onderrichtingen aan het personeel van een nijverheidsbedrijf, waarvan de exploitatiezetel gevestigd is in het Antwerpse, zijn in strijd met de wet, wanneer blijkt dat dit personeel Nederlandstalig is of althans het Nederlands kent (art. 41, W. 2-8-1963). (V.C.T., Ned. Afd., 25-1-1966, nr. 897).

33. Overeenkomstig artikel 3 van het koninklijk besluit van 20 december 1904, tot regeling van de aangifte van arbeidsongevallen, dient het ondernemingshoofd of zijn gemachtigde, ingeval van ongeval dat de dood veroorzaakt heeft of van die aard is dat het de dood van het slachtoffer kan veroorzaken of ook in geval van werkonbekwaamheid van meer dan één week, bij iedere aangifte van arbeidsongeval een geneeskundig getuigschrift te voegen, dit onder dreiging van straffen.

Het kwestieuze geneeskundig getuigschrift is een bij de wetten en verordeningen opgelegd bescheid, voor de verzending waarvan het ondernemingshoofd aansprakelijk is; dergelijk getuigschrift valt dan ook onder de toepassing van artikel 41 van de wet van 2 augustus 1963 voor de erin bedoelde bedrijven. (V.C.T., Ned. Afd. 15-2-1966, nr. 1241/2).

34. De aanplakkingen van de prijzen en andere aanduidingen in verband met koopwaren vallen onder de toepassing van art. 41, W. 2-8-1963, zo zij voorgeschreven zijn bij een wettelijke of reglementaire tekst.

Zij moeten derhalve door de bedrijven, bedoeld in hetzelfde artikel en welke hun exploitatiezetel in een kustgemeente hebben, in het Nederlands zijn gesteld, ongeacht of gezegde bedrijven al dan niet personeel in dienst hebben.

(V.C.T., Ned. Afd., 8-3-1966, nr. 1549).

35. De vraag rees of voor een personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid, gevestigd te Drogenbos, het neerleggen van de balansen bij de belastingdiensten te Halle in het Nederlands verplicht kan worden gesteld.

De V.C.T. adviseerde bevestigend op 24 maart 1966 (doss. nr. 1419).

36. De bediendencontracten, de aanvullingen van het bediendencontract en de vacantieregeling voor bedienden moeten door een bedrijf, in de zin van art. 41, W. 2-8-1963, en waarvan de exploitatiezetel gevestigd is in een zuiver Vlaamse gemeente, uitsluitend in het

Nederlands zijn gesteld wanneer blijkt dat bedienden alleen het Nederlands machtig zijn.

(V.C.T., Ned. Afd., 29-3-1966, nr. 1516).

37. In dezelfde zin werd geadviseerd ingevolge klacht tegen het feit dat verkopers van een firma te Gent eentalige Franse lijsten moeten gebruiken waarin de verkoopprijs van toestellen is opgegeven.

(V.C.T., Ned. Afd., 15-3-1966, nr. 1537).

38. a. De inleidende stukken tot het bekomen van een vergunning voor het openen van een gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke inrichting in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlands taalgebied, welke worden ingediend bij een gemeentebestuur of bij gewestelijke diensten, waarvan de binnendiensttaal het Nederlands is, moeten in het Nederlands zijn gesteld ⁽¹¹⁾.

b. De stukken, gebruikt of opgemaakt door plaatselijke diensten in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlands taalgebied, door gewestelijke diensten waarvan de binnendiensttaal het Nederlands is, zomede door centrale diensten en uitvoeringsdiensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt, met betrekking tot het in bedrijf nemen van een vergunningsplichtige inrichting in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlands taalgebied, moeten uitsluitend in het Nederlands zijn gesteld.

V.C.T., Ned. Afd. 29 maart 1966, nr. 1518).

39. Wij hebben reeds verwezen naar verschillende artikels die het probleem behandelen van de taal waarin facturen moeten worden gesteld door de bedrijven bedoeld in artikel 41, W. 2-8-1963 ⁽¹²⁾.

We willen de lezer nog verwijzen naar het artikel van P. Huenens «La loi du 2 août 1963 concernant l'emploi des langues en matière administrative s'applique-t-elle aux factures?» ⁽¹³⁾ die de tekstanalyse ondergeschikt maakt aan sommige verklaringen tijdens de voorbereidende werken van de wet.

40. Belangwekkend is volgend antwoord van de Minister van P.T.T. op een vraag van de h. Snijers d'Attenhoven (zie Senaat, Vragen en Antwoorden, 23-11-1965, blz. 87-88).

«Wanneer handelsvennootschappen een aansluiting op het openbaar telefoonnet wensen moet door één of meer gemachtigden of mandatarissen, die in de statuten zijn vernoemd, de abonnementsverbintenis worden ondertekend. Bovendien moet op het verbintenisformulier het nummer van de stichtingsakte van het bedrijf worden aangebracht evenals de datum van het *Belgisch Staatsblad* waarin de statuten en de eventuele wijzigingen hierin werden gepubliceerd. Uittreksels uit bedoelde staatsbladen moeten aan de betrokken ontvanger van Telegraaf en Telefoonrechten tot nazicht overhandigd worden.

Moeilijkheden doen zich voor wanneer de stichtingsakte is opgesteld in een andere taal dan de taal van de streek waar de exploitatiezetel wordt gevestigd. Dit is o.m. het geval voor ondernemingen wier maatschappelijke zetel te Brussel is gevestigd (franstalige stichtingsakte) en die tot de oprichting van exploitatiezetels in het Nederlands taalgebied willen overgaan. Welnu in zulke gevallen kan de ontvanger van Telegraaf- en Telefoonrechten met de neergelegde stukken geen rekening houden. De aanvrager overtreedt de taalwet in haar artikel 41. Dit artikel bepaalt duidelijk, dat de akten en bescheiden die voorgeschreven zijn bij wetten en reglementen moeten worden opgesteld in de taal

van het gebied waar de exploitatiezetel of onderscheiden exploitatiezetels zijn gevestigd.

Zonder afbreuk te doen aan de richtlijnen die de Minister van Justitie te dezer zaak zou hebben uitgevaardigd, wil ik het geachte lid erop attent maken, dat artikel 41 van de wet van 2 augustus 1963 op het gebruik van de talen in bestuurszaken geen gewag maakt van de maatschappelijke zetel.

Er is slechts sprake van exploitatiezetel(s) zodat, zoals ten andere blijkt uit de besprekingen in de Senaat in verband met voornoemde wet, t.a.v. de opgelegde verplichtingen niet de maatschappelijke doch wel de exploitatiezetel bepalend is (*Parlementaire Handelingen*, Senaat, vergadering van donderdag 25 juli 1963, verklaringen van senator Vandekerckhove en Minister Gilson, blz. 1511 en 1538) ».

41. Eveneens kan de aandacht worden gevestigd op volgend deel van het antwoord verstrekt door de Minister van Financiën op de vraag van de h. Babylon (Vragen en Antwoorden, Kamer, 1965-66, nr. 18, dd. 19-4-1966, blz. 883 e.v.) :

« De schriftelijke aangiften van de in- en doorgevoerde goederen vallen binnen de voorzieningen van art. 41, § 1, lid 1, van de wet van 2 augustus 1963 op het gebruik van de talen in bestuurszaken en moeten dus worden gesteld in de taal van het gebied waar de exploitatiezetel van de aangever is gevestigd.

Reeds op 26 september 1963 — de nieuwe taalwet werd van kracht op 1 september 1963 — werden aan de uitvoeringsdiensten van het Bestuur der douanen en accijnzen preciese en formele instructies gegeven in verband met de toepassing van bedoeld wetsartikel. Tot dusver werden nog geen tekortkomingen vastgesteld en werden bijgevolg ook nog geen sancties getroffen.

Het opsporen van de in het Frans gestelde aangiften van in- en doorvoer, die in 1965 door de kantoren van het Nederlandse taalgebied ten onrechte zouden zijn aanvaard, zou enorm veel tijd en werk vragen daar meer dan drie miljoen documenten zouden dienen onderzocht.

Bij gebrek aan personeel is dergelijk werk materieel onmogelijk zonder het verloop der gewone werkzaamheden in het gedrang te brengen...

Artikel 41, § 1, lid 1, van de taalwet is eveneens toepasselijk op de aangiften bij de uitvoer van goederen. De nijverheids-, handels- of financiebedrijven die goederen uitvoeren, moeten dan ook deze aangiften opstellen in de taal van het gebied waar hun exploitatiezetel is gevestigd.

In het Nederlands gestelde aangiften, ondertekend door bedrijven wier exploitatiezetel in het Nederlands taalgebied is gevestigd, mogen dus door in het Frans taalgebied gevestigde douanediensden niet worden geweigerd... »

§ 11. Art. 47

42. Wij vermelden dat een ontwerp van ministerieel rondschrijven werd geadviseerd door de V.C.T. (14) op 18 maart 1965.

Een nieuw ontwerp van instructies ter uitvoering van art. 47, 2e lid, W. 2-8-1963, werd aan de V.C.T. toegezonden door de bevoegde minister. Advies werd uitgebracht op 17 februari 1966 (nr. 1.119 B).

§ 12. Aanbestedingen

43. Wanneer het gaat om aanbestedingen, uitgaande van centrale diensten en van uitvoeringsdiensten,

waarvan de werkring het ganse land bestrijkt, moet de inschrijver de vrije keuze van taal worden gelaten voor de inschrijving (15).

(V.C.T. 9-12-1965, nr. 1150).

44. De *Intercommunale Vereniging voor de Autoweg E3* is een gewestelijke dienst in de zin van art. 23, W. 2-8-1963.

Derhalve moet het aanbod met het oog op de totstandkoming van een overeenkomst met deze intercommunale E3 in het Nederlands zijn gesteld.

Voor de betrekkingen, die voortvloeien uit de gesloten overeenkomst, moet de intercommunale eisen dat door de aannemersfirma's het Nederlands wordt gebruikt; zij kan zulks expliciet bedingen in het bestek. (V.C.T., Ned. Afd., 15-2-1966, nr. 1512).

45. Een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlands taalgebied moet eisen dat de inschrijving voor een openbare aanbesteding, door haar uitgeschreven alsmede de bij de inschrijving gevoegde technische beschrijving, in het Nederlands worden gesteld (16).

(V.C.T., Ned. Afd., 1-3-1966, nr. 1504).

§ 13. Aanplakking

46. De vraag werd gesteld of een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlands taalgebied gemachtigd is een tweetalige affiche uitgaande van een notaris uit Brussel-Hoofstad te weigeren.

Ziehier de meest belangrijke overwegingen uit het advies van de V.C.T. :

« Overwegende dat het kwestieuze aanplakbiljet betrekking had op een vrijwillige openbare verkoop van » een huis te V...

« Overwegende dat krachtens artikel 3 van het decreet » van 17-24 augustus 1790 de gemeenteoverheid de » macht heeft om ordemaatregelen te nemen om de » openbare veiligheid en het gemakkelijk verkeer op » de openbare weg te verzekeren; dat de gemeente » dus gerechtigd is openbare aanplakplaatsen aan te » wijzen, zelf in te richten of ter beschikking te stellen; » Overwegende dat de gemeentetussenkomenst in casu » niet verder reikt dan het ter beschikking stellen van » de aanplakplaats;

« Overwegende dat in de artikelen 10 tot en met 15 » van de wet van 2 augustus 1963, die het gebruik van » de talen in bestuurszaken regelen voor de gemeenten » zonder speciale regeling uit het Nederlands of het » Frans taalgebied, geen bepalingen voorkomen omtrent » het taalgebruik bij loutere privé-aanplakking; » Overwegende voorts dat de inhoud van de kwes- » tieuze aanplakking van louter private aard is door- » dien de notaris ter zake niet optreedt als medewerker » van de rechterlijke macht;

« Om deze redenen besluit de adviserende :

» Artikel 1. De gemeente ... was niet gerechtigd de » tweetalige affiches van de notaris betreffende een » vrijwillige verkoop te V... te weigeren... ».

(V.C.T., Ned. Afd., 21-9-1965, nr. 1189/B.)

47. De vraag werd gesteld of een zuiver Vlaamse gemeente de aanplakking van een eentalige Franse aanplakbrief van een notaris al dan niet mag weigeren, betreffende de openbare verkoop van gronden gelegen in gezegde gemeente, bevolen door een vonnis gevelde in de Franse taal door een rechtbank van een eerste aanleg met betrekking tot een onverdeeldheid waarbij minderjarigen betrokken zijn (art. 961 wetboek van burgerlijke rechtsvordering).

De V.C.T. was van advies dat gezegde aanplakkingen niet onder haar toezichtsveld vallen; zij verklaarde zich derhalve onbevoegd.

Voor de andere aanplakbrieven verwees de commissie naar haar advies 1190/B. van 21-9-1965 (17). (V.C.T., Ned. Afd., 18-1-1966, nr. 1480).

§ 14. Berichten en mededelingen

48. Ingevolge een klacht tegen de aanwezigheid op het grondgebied van de gemeente Elzele van een eentalig Nederlandstalig verkeersbord met de aanwijzing « Ronse », werd vastgesteld dat gezegd verkeersbord, dat als een bericht of mededeling aan het publiek dient te worden bestempeld, aangebracht werd door de Provinciale Directie Henegouwen van het Bestuur van Bruggen en Wegen, met zetel te Bergen.

Deze dienst is een gewestelijke in de zin van art. 22, W. 2-8-1963, waarvan de werkring Franstalige gemeenten met en zonder speciale regeling bestrijkt.

Derhalve diende, bij toepassing van art. 24, § 1, van dezelfde wet uitsluitend het Frans ter zake te worden gebruikt, zodat « Renaix » — wettelijke vertaling van « Ronse » — op de kwestieuze borden had dienen te worden vermeld.

De klacht was derhalve gegrond (V.C.T., Franse Afd., 9-3-1965, nr. 995).

49. Een klacht werd ingeleid tegen de aanwezigheid van een bord met tweetalige aanwijzingen voor de Molen van de « Cat Sauvage » te Elzele.

In onderhavig geval ging het om een bericht of een mededeling aan het publiek.

De gemeente Elzele is een gemeente zonder faciliteiten uit het Franse taalgebied zodat, in deze gemeente, alle berichten en mededelingen die uitgaan van plaatselijke diensten zoals bedoeld bij artikel 1 van de wet van 2 augustus 1963, uitsluitend in het Frans dienen te worden gesteld.

Uit het onderzoek bleek dat de Molen van « Cat Sauvage » eigendom is van de Vereniging voor Vreemdelingenverkeer van de provincie Henegouwen en dat de betwiste aanwijzing voor deze Vereniging werd aangebracht.

» Overwegende dat de betrokken Vereniging een vereniging zonder winstbejag is; dat zij als dusdanig niet a priori onder toepassing van de wet valt;

» Overwegende nochtans dat, krachtens artikel 1, § 1, 2° van de wet, deze toepasselijk is op de natuurlijke en rechtspersonen die concessiehouder zijn van een openbare dienst of die belast zijn met een taak die de grenzen van een privaat bedrijf te buiten gaat en die de wet of de openbare machten hun hebben toevertrouwd in het belang van het algemeen; dat in dit geval de wet slechts toepasselijk is op bedoelde natuurlijke of rechtspersonen in het kader van de taak die hun is toevertrouwd (cfr. verslag Senaat, doc. 304, blz. 9, 3e lid);

» Overwegende dat, zo men kan aanvaarden dat het oogmerk van bedoelde vereniging de grenzen van een privaat bedrijf te buiten gaat, het geenszins uit haar statuten blijkt dat deze taak haar zou zijn toevertrouwd door de wet of de openbare machten, zelfs indien men overweegt dat zij steden onder haar leden telt; dat de Voorzitter van de Beheerraad rechtens het lid van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad is dat het vreemdelingenverkeer in zijn bevoegdheid heeft en dat de door de voorzitter aangewezen secretaris en penningmeester door de Bestendige Deputatie dienen te worden erkend;

» Overwegende derhalve dat de genoemde v.z.w. een eenvoudige private instelling is die niet onder toepassing van de wet van 2 augustus 1963 valt; dat derhalve artikel 11 op haar niet toepasselijk is »;

De klacht werd derhalve ongegrond verklaard (V.C.T. Franse Afd., 16-VI-1965, nr. 94).

50. Vier tweetalige opschriften, gegraveerd in steen werden aan de hoofdingang van het provinciaal gouvernement van Namen in 1947 aangebracht met toestemming van de provinciale overheid, door toedoen van patriotische verenigingen ter herdenking van gedurende de oorlog gesneuvelde soldaten van zes regimenten.

De daartegen ingeleide klacht werd ongegrond verklaard: bedoelde opschriften zijn geen berichten en mededelingen aan het publiek in de zin van de wet van 2-8-1963 (V.C.T., Franse Afd., 16-VI-1965, nr. 1231 bis).

51. Tegen de aanwezigheid van één in vier talen gesteld aanplakbiljet aan de ingang van de lokettenzaal van een postkantoor te Namen werd klacht ingeleid.

Het ging om een tamelijk oud aanplakbiljet bestemd om het publiek voor te lichten over de aard van de aan de verschillende loketten uitgevoerde verrichtingen.

Dit aanplakbiljet is een bericht of mededeling, dat zowel op grond van art. 11 § 1, W. 2-8-1963, als krachtens art. 29, 1e lid van dezelfde wet, uitsluitend in het Frans dient te worden gesteld.

De klacht werd dan ook gegrond verklaard (V.C.T., Franse Afd., 22-VI-1965, nr. 1230).

52. Politieagenten te Namen droegen een gele armband met de vermelding « Nederlands ».

Vermits deze aanduiding als bericht of mededeling aan het publiek, uitgaande van een gemeente zonder faciliteiten uit het Franse taalgebied, werd bestempeld, was de klacht gegrond (art. 11, § 1, W. 2-8-1963). (V.C.T., Franse Afd., 22-VI-1965, nr. 1232).

53. De plaats van bestemming van sommige treinen in het station van Namen werden uitsluitend in het Nederlands aangekondigd; dit was tevens het geval voor de schriftelijke aanduidingen van Gent, Oostende en Leuven als plaatsen van bestemming.

Besloten werd deze zaak in beraad te houden tot op het ogenblik dat de plenaire vergadering zich zal hebben uitgesproken over het probleem in zijn geheel betreffende het vertalen van de namen van lokaliteiten uit eentalige gebieden, wanneer deze namen het voorwerp zijn van berichten en mededelingen in gemeenten uit een ander eentalig gebied. (V.C.T., Franse Afd., 22-VI-1965, nr. 1233).

54. Is in strijd met de wet het tweetalig opschrift « Politie-Police » aangebracht op het politiekantoor van een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlands taalgebied (art. 11, Wet 2-8-1963).

(V.C.T., Ned. Afd., 21-9-1965, nr. 1295).

55. Aangeklaagd werd dat verschillende aanduidingen van het agentschap van het Gemeentekrediet van België te Halle tweetalig waren.

Vermits het Gemeentekrediet van België een openbare dienst is, enerzijds, het agentschap Halle uitsluitend gemeenten zonder speciale regeling uit het Nederlands taalgebied bestrijkt, anderzijds, moesten de kwestieuze berichten en mededelingen voor het publiek uitsluitend in het Nederlands zijn gesteld (art. 23, § 1, 2e lid, W. 2-8-1963).

(V.C.T., Ned. Afd., 21-9-1965, nr. 1135).

56. Te Namen werd de aanwezigheid vastgesteld van een verkeersbord met als opschrift « Leuven », ge-

plaatst door een gewestelijke dienst met zetel te Namen.

Vermits een wettelijke Franse vertaling van «Leuven» bestaat, werd de klacht gegrond bevonden (art. 23, § 1, 2e lid, W. 2-8-1963). (V.C.T., Franse Afd., 30-IX-1965, nr. 1234).

57. Op een brievenbus te Namen kwamen in het Nederlands de vermeldingen voor «Brieven» en «Drukkerwerk». Klacht werd ingediend.

Omdat gezegd bericht of mededeling aan het publiek uitging van een plaatselijke dienst in het Frans taalgebied, zodat ze uitsluitend in het Frans moesten zijn gesteld (art. 11, § 1, W. 2-8-1963), werd de klacht gegrond verklaard. (V.C.T., Franse Afd., 30-IV-1965, nr. 1243).

58. Plaatselijke diensten, die in het Nederlands taalgebied gevestigd zijn, stellen hun berichten en mededelingen aan het publiek uitsluitend in het Nederlands. Is derhalve onwettig een tweetalige waarschuwing in verband met een verkeersovertreding uitgaande van de plaatselijke politie van een Kustgemeente (18). (V.C.T., Ned. Afd., 19-X-1965, nr. 1332.)

59. Een *gewestelijk paritair comité*, opgericht overeenkomstig art. 1 van de besluitwet van 9 juni 1945 tot vaststelling van het statuut van de paritaire comités, is een dienst in de zin van art. 1, § 1, 2°, W. 2-8-1963.

Is derhalve in strijd met de wet het tweetalig uitreksel uit het notulenboek van een gewestelijk paritair comité, waarvan de werkring uitsluitend gemeenten zonder speciale regeling uit het Nederlands taalgebied bestrijkt (art. 23, § 2, W. 2-8-1963). (V.C.T. Ned. Afd., 19-X-1965, nr. 1341).

60. Een klacht werd ingediend tegen het feit dat een aanwijzingsbord op het stationsplein te Namen op een van de zijden de Nederlandse vermelding «treinstilstand» droeg.

Vastgesteld werd dat gezegd bericht of mededeling aan het publiek geplaatst werd door een gewestelijke dienst waarvan de werkring uitsluitend gemeenten zonder faciliteiten uit het Frans taalgebied, en waarvan de zetel gevestigd was in dit gebied.

Gezegde klacht werd dan ook gegrond verklaard ten overstaan van het bepaalde in art. 23, § 1, 2e lid, W. 2-8-1963. (V.C.T., Franse Afd., 10-XI-1965, nr. 1289.)

61. Is in strijd met de wet een tweetalig bord, aangebracht in een plaatselijk consultatiebureau van het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn, bureau gelegen in een zuiver Vlaamse gemeente. (V.C.T., Ned. Afd., 21-12-1965, nr. 1278/1.)

62. Een plaatselijk agentschap van het Gemeentekrediet van België, gevestigd in een gemeente zonder speciale taalregeling uit het Nederlands taalgebied, dient zijn berichten en mededelingen uitsluitend in het Nederlands te stellen (art. 11, § 1, W. 2-8-1963.)

Franstalige opschriften bestemd voor het publiek zijn derhalve in strijd met de wet. (V.C.T., Ned. Afd., 21-12-1965, nr. 1451.)

63. Klacht werd ingediend tegen het feit dat de aanplakbiljetten waarmee de *Muntschouwburg* zijn programma's aan de Brusselse bevolking bekend maakt, in de vorm van eentalige teksten worden gedrukt; dat de Nederlandstalige aanplakbiljetten zeer schaars zouden zijn.

De V.C.T. achtte het passend in zijn geheel de taalregeling te onderzoeken die toepasselijk is op de berichten en mededelingen van de Koninklijke Muntschouwburg.

Ziehier de motivering en de conclusies van gezegd onderzoek:

«Overwegende dat de Koninklijke Muntschouwburg een openbare instelling is die werd opgericht en georganiseerd bij de wet van 19 april 1963; dat zij, krachtens artikel 2 van genoemde wet, tot taak heeft:

»1° in het land en in het buitenland voorstellingen van lyrische en koreografische kunst in te richten;

»2° de opleiding van de zangers, dansers, regisseurs, koreografen, zangmeesters, dirigenten en decorateurs te vervollmaken;

»Overwegende dat genoemde openbare instelling, krachtens haar statuut, een gedecentraliseerde Rijksdienst is; dat zij onder toepassing valt van artikel 1, § 1, 1°, van de wet van 2 augustus 1963; dat bovendien haar werkzaamheden het ganse land bestrijken;

»Overwegende dat de voorstellingen van de Koninklijke Muntschouwburg het voorwerp zijn van een georganiseerde reclame die alle taalgebieden van het land kan bereiken; dat deze reclame wordt gemaakt door middel van aanplakbiljetten, borden, enz., aangebracht op de muren van de Schouwburg, op de openbare plaatsen gereserveerd voor het aanplakken, in de private bedrijven, in de onderwijsinstellingen, in de cafés, restaurants, krantenkiosken en winkels;

»Overwegende dat deze aanplakbiljetten en borden berichten en mededelingen aan het publiek zijn die van een centrale dienst uitgaan;

»Overwegende dat de aanplakkingen worden uitgevoerd, volgens het geval, hetzij rechtstreeks door de diensten van de Koninklijke Muntschouwburg, hetzij door bemiddeling van plaatselijke openbare diensten, onderwijsinstellingen, private bedrijven of private reclameorganismen;

»Overwegende dat wanneer zij worden uitgevoerd door bemiddeling van private organismen, zij dienen beschouwd te worden als rechtstreeks uitgaande van de Schouwburg zelf; dat in onderhavig geval, artikel 39 van de wet inderdaad preciseert dat de aanstelling uit welken hoofde ook van private medewerkers, opdrachthouders of deskundigen de diensten niet ontslaat van de toepassing van de wet;

»Overwegende dat krachtens artikel 2, 1°, van de wet d.d. 19-4-1963, de Koninklijke Muntschouwburg voorstellingen inricht hetzij te Brussel-Hoofdstad, hetzij in gemeenten uit andere taalgebieden van het land; dat het om de taalregeling van de berichten en mededelingen te bepalen, past een onderscheid te maken naar gelang het om voorstellingen te Brussel-Hoofdstad of in andere taalgebieden van het land gaat;

»Overwegende dat de te Brussel-Hoofdstad georganiseerde voorstellingen zich in principe tot het ganse land richten; dat de reclame, daar zij zich eveneens tot het ganse land richt, bijgevolg, krachtens artikel 29, 2e lid, van de wet, in het ganse land in het Nederlands en het Frans dient te worden uitgevoerd, wanneer zij hetzij rechtstreeks door de Schouwburg, hetzij door bemiddeling van louter private organismen wordt gemaakt; dat zij bovendien, wanneer zij door bemiddeling van plaatselijke openbare diensten wordt gemaakt, onder toepassing valt van artikel 29, 1e lid, en in onderhavig geval bijgevolg onderworpen is aan de taalregeling die de wet in dit verband aan deze diensten oplegt;

»Overwegende dat de toestand verschillend is wanneer de reclame betrekking heeft op een door de Ko-

ninklijke Muntshouwborg georganiseerde voorstelling in een gemeente uit een ééntalig gebied; dat in dit geval de voorstelling en de reclame die ermee gepaard gaat zich inderdaad essentieel richten tot de taalgemeenschap van dit gebied, en nog meer in het bijzonder tot het publiek van de gemeente waar de voorstelling plaats heeft;

» Overwegende dat er in onderhavig geval geen moeilijkheden bestaan voor de reclame die door bemiddeling van plaatselijke openbare diensten van het betrokken taalgebied wordt gemaakt; dat in dit geval inderdaad artikel 29, 1e lid, toepasselijk is;

» Overwegende dat er daarentegen een probleem bestaat voor de reclame die de Koninklijke Muntshouwborg rechtstreeks of door bemiddeling van loutere private organismen maakt; dat het in onderhavig geval niet mogelijk is eenvoudig artikel 29, 2e lid, toe te passen voor de reclame in de betrokken gemeente en het betrokken taalgebied: dat enerzijds een dergelijke interpretatie inderdaad klaarblijkelijk zou indruisen tegen de algemene inrichting van de wet, daar een van haar essentiële doeleinden er in bestaat de taalhomogeniteit van de ééntalige gebieden te realiseren en te versterken; dat het anderzijds onbetwistbaar is dat zelfs indien de reclame in de betrokken gemeente of in het betrokken taalgebied om technische redenen uitgaat van de Koninklijke Muntshouwborg, zij in werkelijkheid gelokaliseerd wordt in haar tekst en haar verspreiding;

» Overwegende derhalve dat de reclame in het betrokken taalgebied dient te worden gemaakt in de taal van dit gebied; dat deze interpretatie bovendien overeenstemt met het bepaalde bij artikel 21 voor de culturele instellingen die te Brussel-Hoofdstad gevestigd zijn en waarvan de werkzaamheden uitsluitend één taalgroep aangaan;

» Overwegende nochtans dat de hierboven uiteenzette interpretatie geen nadeel mag berokkenen aan wat inzake berichten en mededelingen aan het publiek is voorgeschreven bij artikel 4, § 1, van de wet van 8 november 1962, tot wijziging van artikel 6, § 4, van de wet van 28 juni 1932 en aan de artikelen 7, § 2, A, en 11, § 2, van de wet van 2 augustus 1963;

» Gelet op de artikelen 4, § 1, van de wet van 8 november 1962, 7, § 2, A, 11, 29, 39, 53, §§ 1 en 5 van 2 augustus 1963;

» Om deze redenen, beslist volgend advies te verstrekken:

» *Artikel 1.* De berichten en mededelingen, die de Koninklijke Muntshouwborg door bemiddeling van plaatselijke openbare diensten, aan het publiek richt in de vorm van aanplakbiljetten, borden, enz., zijn onderworpen aan de taalregeling die de wet in dit verband aan genoemde diensten oplegt: zij zijn bijgevolg ééntalig in de gemeenten zonder faciliteiten uit het Nederlands en Frans taalgebied; zij worden in het Nederlands en het Frans gesteld te Brussel-Hoofdstad; in het Nederlands en in het Frans, met voorrang voor de taal van het gebied in de gemeenten bedoeld bij artikel 4, § 1, van de wet van 8 november 1962, tot wijziging van de wet van 28 juni 1932; in het Nederlands en in het Frans in de gemeenten bedoeld bij artikel 7, § 2, A, van de wet van 2 augustus 1963; in het Duits en in het Frans in de gemeenten uit het Duits taalgebied; in het Frans in de gemeenten uit het «Malmedyse» of in het Frans en het Duits indien de gemeenteraad gebruik heeft gemaakt van zijn bij artikel 11, § 1, 2e lid, van de wet bepaalde bevoegdheid.

» *Artikel 2.* De berichten en mededelingen die de Koninklijke Muntshouwborg hetzij rechtstreeks, hetzij

door bemiddeling van louter private personen of organismen, aan het publiek van het ganse land richt, betreffende voorstellingen die in zijn zetel te Brussel worden gegeven, dienen in het ganse land in het Nederlands en het Frans te worden gesteld.

» *Artikel 3.* Onverminderd de bepalingen voorgeschreven bij artikel 4, § 1, van de wet van 8 november 1962 en bij de artikelen 7, § 2, A, 11, §§ 1 en 2 van de wet van 2 augustus 1963, dienen de berichten en mededelingen die de Koninklijke Muntshouwborg, hetzij rechtstreeks, hetzij door bemiddeling van plaatselijke diensten van het betrokken gebied of louter private personen of organismen aan het publiek uit een ééntalig gebied richt, bij gelegenheid van een in dit gebied georganiseerde voorstelling, in de taal van van dit gebied te worden gesteld.

» *Artikel 4.* De bewoordingen «in het Nederlands en in het Frans», waarvan sprake in artikel 29 van de wet, dienen te worden geïnterpreteerd in de betekenis dat alle teksten *gelijktijdig, integraal en op strikte voet van gelijkheid* op het voor de aanplakking gebruikte document dienen voor te komen.»

(V.C.T., 13-1-1966, nr. 1221 A.)

64. Op grond van voormeld algemeen advies, kwam de V.C.T. tot het besluit dat de klacht gegrond was. De commissie nam tevens akte van het feit dat de directie van de Muntshouwborg beslist had uitsluitend een beroep te doen op strikt tweetalige aanplakbiljetten, borden en bekendmakingen. (V.C.T. 13-1-1966, nr. 1221 B.)

65. Klacht werd ingediend tegen het feit dat, naar aanleiding van de inhuldiging van de burgemeester, in gans de gemeente affichen in de Nederlandse en Franse taal waren aangebracht.

Uit het onderzoek bleek dat de feiten juist waren en gezegde affichen uitgingen van de Vereniging voor Vreemdelingenverkeer van deze gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlands taalgebied.

Ziehier de overwegingen van het advies van de V.C.T.:

» Overwegende dat het verslag Saint-Remy (331 - 1961 - 1962 Nr. 27, p. 67) de "toeristenbonden door gemeentebesturen opgericht om toeristen en vreemdelingen te lokken" beschouwt als vallende onder de wet van 2 augustus 1963; dat trouwens reeds het verslag Van Cauwelaert (1931-1932, p. 5) omtrent die verenigingen zegde: "de regering was van oordeel dat dit organisme zijn taak ontleent aan een zekere overgang van openbaar gezag en de grenzen overschrijft van een privaat werk of een private zaak, dank zij de voorrechten welke de openbare besturen, in dit geval de gemeentebesturen, aan de Bond ten nutte van het algemeen hebben toegekend" (zie ook verslag van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht, 1937, p. 25);

» Overwegende dat de plaatselijke vereniging voor vreemdelingenverkeer (V.V.V.) een taak vervult die de grenzen van een privaat bedrijf te buiten gaat;

» Overwegende dat uit het onderzoek is gebleken dat de voorzitter en de ondervoorzitters leden zijn van het college van burgemeester en schepenen; dat de gemeente tevens het gemeentehuis en de telefoon ter beschikking stelt van de plaatselijke V.V.V.; dat, zo de kwestieuze V.V.V. al niet als een verlengstuk van de gemeenteadministratie wordt beschouwd, er toch van een opdracht van taak en bevoegdheid sprake is, gelet op de verknochtheid tussen de kwestieuze V.V.V. en het gemeentebestuur;

» Overwegende dan ook dat kwestieuze V.V.V. onder

de wet van 2 augustus 1963 valt binnen het raam van die devolutie;

» Overwegende dat de kwestieuze affiche een mededeling is voor het publiek;

» Overwegende dat luidens artikel 11, § 1, de plaatselijke diensten in het Nederlands taalgebied de berichten en mededelingen voor het publiek uitsluitend in de taal van hun gebied stellen; dat het woord uitsluitend betekent zonder vertaling (zie advies van de Raad van State bij het wetsontwerp dat de wet van 2 augustus 1963 is geworden p. 17);

» Overwegende dat zo, overeenkomstig artikel 11, § 3, de gemeenteraden van de toeristische centra mogen beslissen dat de berichten en mededelingen, die voor de toeristen bestemd zijn, tenminste in drie talen gesteld worden, de gemeenteraad van K... dergelijke beslissing niet heeft genomen of althans niet conform hetzelfde artikel een dergelijke beslissing aan de Vaste Commissie voor Taaltoezicht heeft medegedeeld; dat dan ook de plaatselijke V.V.V. geen uitvoering kan doen van een dergelijke beslissing van de gemeenteraad; dat trouwens voor de mededelingen voor toeristen ten minste drie talen, waaronder het Nederlands en het Frans, moeten worden gebruikt, hetgeen in casu niet het geval is; »

De klacht werd dan ook gegrond geacht. (V.C.T., Ned. Afd., 1-2-1966, nr. 1301.)

§ 15. Duits

66. 1° Geen officiële Duitse vertaling van koninklijke of ministeriële besluiten kan worden geëist, doch een officieuze Duitse vertaling kan worden bezorgd hetzij door de vertaalbureaus bij de centrale diensten, hetzij, bij ontstentenis daarvan, door het provinciaal gouvernement van Luik.

67. 2° Om in de centrale besturen de behandeling van duitstalige dossiers mogelijk te maken door ambtenaren van de Nederlandse of de Franse taalrol, moet een beroep op de vertaaldienst worden gedaan.

(V.C.T. 2-212-1965, nr. 505.)

68. Het feit dat een beambte, die geen Duits kent, wordt aangewezen zelfs in tijdelijk of voorlopig verband, om ambten uit te oefenen aan het loket van het postkantoor te Sankt-Vith, is een inbreuk op de wet (art. 24, § 1, b, en 27, § 1 en 3, W. 2-8-1963). (V.C.T. 24-2-1966, nr. 1246).

69. In dezelfde zin werd geadviseerd voor een soortgelijke toestand bij het Bestuur der Posterijen te Eupen. (V.C.T. 24-2-1966, nr. 1090).

70. Is in strijd met art. 15, § 1, W. 2-8-1963, het feit dat in het station van Sankt-Vith een beambte van de N.M.B.S. in dienst was die geen Duits kende. (V.C.T. 24-2-1966, nr. 943.)

71. Formulieren die ter beschikking van het publiek worden gesteld in het douanekantoor van Hauset, dienen in het Duits en het Frans te worden gesteld.

Bedoeld kantoor is een gewestelijke dienst, waarvan de werkkring uitsluitend gemeenten uit het Duitse taalgebied bestrijkt (art. 24, § 1, b, en art. 11, § 2, W. 2-8-1963). (V.C.T. 24-2-1966, nr. 1091.)

71bis. Klacht werd ingediend tegen het feit dat te Eupen een wegwijzer enkel de in het Frans gestelde vermelding « barrage » droeg. Vermits bedoeld verkeerstekken geplaatst werd door een gewestelijke dienst,

bedoeld door art. 26 § 1 van de wet van 2-8-1963, en waarvan de zetel gevestigd in een gemeente uit het Frans taalgebied, diende gezegd bericht aan het publiek uitsluitend in het Frans te worden gesteld. (V.C.T. 24-2-1966, nr. 1296.)

72. Een bericht van aanbesteding uitgaande van de gemeente Eynatten en dat uitsluitend in het Frans in de lokale pers werd gepubliceerd, is in strijd met de wet: dergelijke mededeling aan het publiek moest in het Duits en in het Frans zijn gesteld (art. 5 en 11, § 2, W. 2-8-1963). (V.C.T. 10-3-1966, nr. 1185.)

§ 16. Formulieren

73. Tegen het uitreiken van drietalige formulieren aan toeristen door een Vlaamse Kustgemeente met het oog op het betalen van de verblijfsbelasting, werd een verzoekschrift ingeleid bij de V.C.T.

Vastgesteld werd dat deze formulieren moeten ingevuld worden door particulieren. Zelfs indien de betrokken gemeente als toeristisch centrum werd erkend door de V.C.T., vindt art. 11, § 3, W. 2-8-1963, dat enkel slaat op berichten en mededelingen, geen toepassing op formulieren ⁽¹⁹⁾. (art. 11, § 1, van dezelfde wet). (V.C.T., Ned. Afd., 21-9-1965, nr. 1302.)

74. Het bescheid voor de aangifte van de belastingen is een formulier (cfr. verslag Saint-Remy, Kamer 1961-1962, Parl. Stuk, 331, nr. 27, blz. 26).

Wanneer een controle der belastingen een werkkring bestrijkt met gemeenten zonder speciale regeling uit het Nederlands taalgebied, worden de formulieren, bestemd voor het publiek, uitsluitend in het Nederlands gesteld (art. 23, § 1, 2e lid, W. 2-8-1963).

Getuigschriften en verklaringen, die deze diensten afleveren, dienen in het Nederlands te worden gesteld. (V.C.T., Ned. Afd., 28-9-1965, nr. 1274).

75. Aangeklaagd werd dat door een maatschappij voor gezinsvergoedingen te Antwerpen, nog franstalige formulieren ter beschikking worden gehouden van aangeslotenen:

» Overwegende dat de in artikel 2 van de wet van 10 juni 1937 bedoelde onderlinge kassen voor gezinsvergoedingen ten bate van de werkgevers en zelfstandigen, binnen het raam van de wet op de gezinsbijslag voor werkgevers en zelfstandigen enkel hun activiteit mogen uitoefenen mits machtiging van de overheid; dat zij vallen onder de toepassing van artikel 1, § 1, 2°, van evenvermelde wet van 2 augustus 1963;

» Overwegende dan ook dat bovenvermelde maatschappij een dienst is met zetel te Antwerpen;

» Overwegende dat onder gewestelijke diensten moet worden verstaan die diensten waarvan de werkkring meer dan één gemeente maar niet gans het land bestrijkt (vgl. artikel 22 van de wet van 2 augustus 1963);

» Overwegende dat voor de lichamen, die krachtens artikel 1, § 1, 2°, met de diensten zijn gelijkgesteld, het ambtsgebied bedoeld in artikel 22, bepaald wordt door de *werkelijke* activiteit en niet door de theoretische werkingssfeer;

» Overwegende dat, voor deze met de diensten gelijkgestelde lichamen, het ambtsgebied niet door de wet of een reglement is vastgelegd, maar dat het de private lichamen zelf zijn die hun ambtsgebied vastleggen;

» Overwegende dat zulks zou kunnen leiden tot ontzenuwing van de wet van 2 augustus 1963 nl. indien als uitvoeringsdienst waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt en met zetel buiten Brussel-Hoofdstad, werd

beschouwd de onderlinge maatschappij of kas, waarvan de statuten bepalen dat haar zetel buiten Brussel-Hoofdstad gevestigd is en haar werkkring zich tot gans het land uitstrekt, terwijl zulks niet aan de werkelijke inrichting beantwoordt;

» Overwegende bovendien dat artikel 35, § 6 van de wet van 2 augustus 1963 er toe strekt de uitvoeringsdiensten, waarvan de werkkring zich tot gans het land uitstrekt en waarvan de zetel buiten Brussel-Hoofdstad gevestigd is, tot een minimum te herleiden; dat trouwens ook die onderlinge maatschappijen niet nominatim zijn vermeld onder de uitvoeringsdiensten, waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt (bijlage Doc. Kamer 1961-1962 nr. 35, p. 31 en 32);

» Overwegende dat, alhoewel in artikel 2 van de statuten van bovenvermelde maatschappij is gezegd dat haar werking zich tot gans het land uitstrekt, uit een onderzoek blijkt dat zij enkel kantoren heeft in de provincie Antwerpen; dat dus volgens haar materiële organisatie haar werkingsfeer zich enkel tot de provincie Antwerpen uitstrekt;

» Overwegende dan ook dat de bovenvermelde onderlinge maatschappij een gewestelijke dienst is waarvan de werkkring zich uitsluitend uitstrekt tot gemeenten zonder speciale regeling uit het Nederlands taalgebied; dat de formulieren bij die maatschappij binnen het raam van de wet van 17 februari 1937 uitsluitend nederlandsstalig moeten zijn overeenkomstig artikel 23 van de wet van 2 augustus 1963;

» Overwegende evenwel dat, naar luid van artikel 23, § 1, aan de gewestelijke diensten, waarvan de werkkring uitsluitend gemeenten zonder speciale regeling uit het Nederlands of het Frans taalgebied bestrijkt en waarvan de zetel in dat gebied gevestigd is, de mogelijkheid gelaten wordt met particulieren, die in een ander taalgebied gevestigd zijn, briefwisseling te voeren in de taal waarvan de betrokkenen zich bedienen; dat dus de bovenvermelde Onderlinge Maatschappij voor Gezinsvergoedingen, die aan de wet van 2 augustus 1963 is onderworpen, zelfs voor zover zij handelt binnen het raam van de wet op de gezinsbijslag ook de mogelijkheid bezit, bedoeld bij artikel 23, § 1, 3e lid.»

Het verzoek werd gegrond geacht: de formulieren van de bedoelde maatschappij, binnen het raam van de wet op de gezinsbijslag, moeten ééntalig Nederlands zijn. (V.C.T., Ned. Afd., 12 oktober 1965, nr. 1115.)

76. Een tweetalig formulier werd door het Nationaal Instituut voor de Lichamelijke Opvoeding en Sport (N.I.L.O.S.) aan de houders van speelpleinen verstrekt om door de gebruikers van die speelpleinen te worden ingevuld, met het oog op de berekening van de subsidies.

Vermits het N.I.L.O.S. een centrale dienst is (W. 26-6-1963) en gezegde formulieren door bemiddeling van plaatselijke diensten aan de gebruikers overhandigd worden, moeten deze formulieren ééntalig zijn (art. 29, 1e lid, W. 2-8-1963).

De klacht werd dan ook gegrond verklaard. (V.C.T. Ned. Afd., 11-1-1966, nr. 1307.)

§ 17. Getuigschrift

77. a. Het *fiscaal kenteken*, dat op permanente en zichtbare wijze moet aangebracht zijn op de autovoertuigen, is een getuigschrift.

Dienvolgens moeten de gewestelijke diensten, waarvan de werkkring gemeenten uit Brussel-Hoofdstad omvat (art. 25, § 1), dit kenteken stellen in het Nederlands of in het Frans naargelang de wens van de

belanghebbende particulier (art. 19, § 1, W. 2-8-1963).

De wens van de particulier kan geuit worden door de taal gebruikt bij het invullen van de verklaring voorzien door art. 25 van de gecoördineerde wetten dd. 10 april 1951.

78. b. De *hoofden van de omslagen* moeten eentalig zijn bij de hoofdbesturen en bij de daarmede gelijkgestelde diensten. Zij moeten overeenstemmen met de taal van de briefwisseling.

79. c. Het *schouwingsbewijs* is een getuigschrift waaruit blijkt dat het autovoertuig aan bepaalde technische vereisten voldoet.

Terzake gelden derhalve dezelfde regelen als vermeld hierboven sub. litt. a., voor een gewestelijke dienst bedoeld in art. 25, § 1, W. 2-8-1963.

De wens van de particulier blijkt uit de taal waarin de aanvraag om immatriculatie van het voertuig is gesteld. (V.C.T., 23-9-1965, nr. 1027 en nr. 1050).

80. De vraag werd gesteld naar de taal die dient te worden gebruikt door de grote steden voor de uitgifte van obligaties.

De V.C.T. was van oordeel dat de obligatie aan toonder een verhandelbare titel is waaruit het recht blijkt van de geldschieder; dat zij een niet op naam gesteld getuigschrift is van het bestaan van een schuldverdering.

Dienvolgens dienen de obligaties:

a. uitgegeven door de steden Antwerpen en Gent, uitsluitend in het Nederlands te worden gesteld,

b. uitgegeven door de stad Luik, uitsluitend in het Frans;

c. uitgegeven door de stad Brussel in het Nederlands en in het Frans.

(V.C.T., 30-9-1965, nr. 1139).

81. Het *spaarboekje*, uitgereikt door de Algemene Spaar- en Lijfrentekas, zomede de stempels welke worden aangebracht in die boekjes, zijn *getuigschriften* in de zin van de wet van 2 augustus 1963.

Dienvolgens dienen de regels gevolgd te worden — ter bepaling van de taal waarin kwestieuze spaarboekjes en stempels moeten zijn gesteld — die inzake getuigschriften zijn opgelegd:

a. aan plaatselijke diensten, zo het ambtsgebied van het bemiddelend kantoor of bijhuis zich tot één gemeentet beperkt;

b. aan gewestelijke diensten zo het gezegde ambtsgebied zich tot verscheidene gemeenten uitstrekt.

(V.C.T., 14-X-1965, nr. 508/VIII).

82. Geklaagd werd over het feit dat de Vlaamse agentschappen van de Algemene Spaar- en Lijfrentekas op de door hen afgegeven spaarboekjes tweetalige stempels gebruiken.

Dergelijke stempels zijn in strijd met de wet voor agentschappen die hetzij één gemeente, hetzij meerdere gemeenten, zonder speciale regeling uit het Nederlands taalgebied bedienen.

(V.C.T., Ned. Afd., 23-XI-1965, nr. 1250).

83. Het *trouwboekje* is een getuigschrift, o.m. met het oog op de toepassing van art. 16 van de Grondwet en artikel 46 van het burgerlijk wetboek.

Iedere plaatselijke dienst, die in het Nederlands of het Frans taalgebied gevestigd is, moet het derhalve stellen in de taal van zijn gebied. (art. 14, § 1, W. 2-8-1963). (V.C.T., Ned. Afd., 11-1-1966, nr. 1404).

84. Gegrond werd de klacht verklaard van een in-

woner van de stad Ronse die zijn verklaring in verband met de verkeersbelasting op de motorvoertuigen in het Frans deed en al zijn fiscale bescheiden in de Franse taal wenste te ontvangen en toch een fiscaal kenteken toegezonden kreeg met het woord « Ronse ».

Het fiscaal kenteken is immers een getuigschrift; vermits het afgegeven werd door een gewestelijke dienst als bedoeld door artikel 24, par. 1 W. 2-8-1963, moest terzake dit getuigschrift gesteld worden in de taal aangeduid door de belanghebbende verzoeker naar luid van art. 4 par. 3 W. 8-XI-1962.

(V.C.T., 24-3-1966, nr. 1534).

85. Bij de V.C.T. werd het feit aangeklaagd dat door de Ontvanger van Belastingen uit een gemeente van de Brusselse agglomeratie, een in het Frans gesteld aanslagbiljet voor de gemeentebelasting op motorrijtuigen aan verzoeker was toegezonden.

Uit het onderzoek bleek dat de klager uitdrukkelijk had verzocht om het gebruik van het Nederlands bij het bedoelde kantoor der belastingen, kantoor dat een gewestelijke dienst is in de zin van art. 25, par. 1, W. 2-8-1963.

Vermits een aanslagbiljet een akte is (cfr V.C.T. 16-12-1965, nr 779) (20), was terzake artikel 19 par. 1 toepasselijk : het kwestieuze aanslagbiljet voor de gemeentelijke belasting op de motorrijtuigen diende in het Nederlands te zijn gesteld.

(V.C.T., 31 maart 1966, nr. 1438).

§ 18. Kadaster.

86. De registers 209 zijn stukken die per gemeente de verschillende kadastrale percelen vermelden; zij worden in binnendienst opgemaakt.

De directie van het kadaster te Antwerpen, gewestelijke dienst die uitsluitend gemeenten zonder speciale regeling uit het Nederlands taalgebied bestrijkt, dient derhalve gezegde registers enkel in het Nederlands te stellen.

Vastgesteld werd dat zulks ook in feite gebeurt.

(V.C.T., Ned. Afd., 18-5-1965, nr. 1110 A).

§ 19. Koopvaardij

87. Advies werd gevraagd omtrent het taalgebruik voor stukken die betrekking hebben op het koopvaardijbedrijf en welke worden opgemaakt :

1. door openbare diensten;
2. door de rederijen;
3. aan boord.

Tevens sloeg de aanvraag op de taal waarin sommige documenten of brieven van het Waterschoutsbambt te Antwerpen moeten worden opgesteld, te weten :

« a) verklaringen bestemd voor de onderzoeksraad voor de zeevaart;

« b) briefwisseling over militiezaken en over landverhuizing met diensten in het Frans taalgebied en Brussel-Hoofdstad;

« c) briefwisseling met vreemde consulaten;

« d) briefwisseling met Belgische consulaten;

« e) briefwisseling met personen (particulieren) uit het Frans taalgebied en Brussel-Hoofdstad ;

« »

« Overwegende dat het koopvaardijbedrijf een handelsbedrijf is (art. 2 en 3 van de wet van 3 juli 1956 tot wijziging van het wetboek van koophandel) ;

« 1°) Wat de akten en documenten betreft die opgemaakt worden door de openbare diensten :

« Overwegende dat de akten en stukken opgemaakt ten behoeve van een koopvaardijbedrijf, dat in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlands

of het Frans taalgebied gevestigd is, door een gewestelijke dienst die in hetzelfde taalgebied als het bedrijf gevestigd is, moeten opgesteld zijn in de taal van het gebied;

« Overwegende dat al de akten en stukken, die door centrale diensten worden opgemaakt ten behoeve van een bedrijf dat in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlands of het Frans taalgebied gevestigd is, moeten gesteld worden in de taal van dat gebied; dat, zo naar luid van artikel 30, § 2 van de wet van 2 augustus 1963, aan de private bedrijven die gevestigd zijn in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlands of het Frans taalgebied geantwoord wordt in de taal van het gebied, a fortiori de documenten aan die bedrijven overgemaakt, in de taal van dat gebied moeten zijn opgesteld; dat trouwens alle dossiers in verband met bedrijven gevestigd in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlands of het Frans taalgebied, in de taal van dat gebied moeten worden opgemaakt (Vgl. verklaringen van de Stexhe en Minister Gilson in de Senaat 24 juli 1963, Parlem. Handel. p. 1511);

« Overwegende dat de certificaten in verband met zeeschepen opgemaakt worden na inspectie van ambtenaren; dat deze ambtenaren, ongeacht of zij afgevaardigd zijn door centrale of door gewestelijke diensten, in de gemeenten die tot het Nederlands of het Frans taalgebied behoren, bij de inspectie gebruik moeten maken van de taal van het gebied;

« Overwegende dat dientengevolge de akten en documenten opgemaakt door openbare diensten ten behoeve van een koopvaardijbedrijf, gevestigd in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlands of het Frans taalgebied, moeten gesteld worden in de taal van het gebied;

« 2°) Documenten opgemaakt door de rederijen.

« Overwegende dat de onderstaande documenten :

« aanvragen inzake toekenning van scheepskredieten (wet van 23 augustus 1948, gewijzigd bij de wetten van 7 juni 1949 en 23 maart 1960);

« de polissen in verband met onderlinge zeeverzekering tegen oorlogsrisico, verplicht gesteld bij koninklijk besluit van 7 augustus 1939;

« de aanvragen om machtiging in verband met het behoud en de uitbreiding van 's Lands vloot, onder dreiging van straffen verplicht gesteld bij het Koninklijk besluit van 14 oktober 1937 gewijzigd bij het koninklijk besluit van 10 mei 1940;

« de contracten betreffende crisisvoorschotten aan kustreders (koninklijk besluit van 5 november 1959) ;

« de aanvragen tot bekomen van slooppremies voor visservaartuigen (koninklijk besluit van 29 november 1961);

« het cognossement (wetboek van Koophandel, boek II, artikel 85-86);

« bij de wetten of reglementen zijn voorgeschreven en dus onder de toepassing vallen van artikel 41 van de wet van 2 augustus 1963;

« 3°) Wat de stukken opgemaakt aan boord van schepen betreft.

« Overwegende dat een zeeschip de Belgische nationaliteit kan bekomen door het voeren van de Belgische vlag, welk recht verleend wordt door het vervullen van de voorwaarden bedoeld bij de wet van 13 april 1965 op de zeebrieven;

« Overwegende dat ieder zeeschip dat de Belgische nationaliteit heeft, beschouwd wordt als deeluitmakend van het gebied van de natie waarvan het de vlag voert (P.B. V° Territoire maritime nr. 418; Smeesters et Winkelmolen, Droit maritime et droit fluvial I, 19);

» Overwegende derhalve dat aan boord van Belgische zeeschepen de wet van 2 augustus 1963 dient geëerbiedigd te worden en desgevallend artikel 41 van deze wet moet worden toegepast;

» Overwegende dat ieder zeeschip een thuishaven heeft die, voor dit schip, moet beschouwd worden als de wettelijke woonplaats ervan (Ripert, Droit maritime I, 318);

» Overwegende dan ook dat dient aanvaard te worden dat de onderstaande documenten :

» Scheepsjournaal (wetboek van Koophandel, Boek II, art. 61);

» Zeeverslag, ibidem, art. 78;

» Machine-dagboek (Koninklijk Besluit van 12 december 1957, art. 148);

» Radio-dagboek (Koninklijk besluit van 12 december 1957, art. 149);

» Oliejournaal (Koninklijk besluit van 4 juli 1962, art. 4);

» Passagierslijsten (Koninklijk besluit van 12 december 1929, art. 50);

» Aangiften van arbeidsongevallen op zee (wet van 30 december 1929, art. 29);

» bij wetten of reglementen voorgeschreven bescheiden zijn en dat dientengevolge artikel 41 van de wet van 2 augustus 1963 toepasselijk is;

» Overwegende dat de aangifte van arbeidsongevallen tevens een document is dat bestemd is voor het personeel; dat hiervoor dus de taal moet worden gebruikt van het gebied waar de thuishaven van het schip gevestigd is, onverminderd de mogelijkheid van vertaling bedoeld bij artikel 41, § 2 van de wet van 2 augustus 1963 (Vgl. adviezen nr. 80 dd. 18 maart 1965 (21) en nr. 668 dd. 1 april 1965) (22);

» Overwegende dat voor de akten van geboorte en overlijden op zee die overeenkomstig de artikelen 59 en 86 van het burgerlijk wetboek opgemaakt worden door de kapitein, gezagvoerder of schipper van het vaartuig het taalstelsel moet worden gevolgd dat van toepassing is op de diensten van de burgerlijke stand van de thuishaven van het schip;

» 4°) *Wat de vragen van de waterschout van Antwerpen betreft :*

» Overwegende dat uit de ingewonnen inlichtingen blijkt dat het waterschoutsambt van Antwerpen enkel gemeenten uit het Nederlands taalgebied zonder speciale regeling omvat; dat deze dienst dus een gewestelijke dienst is die in het Nederlands taalgebied gevestigd is;

» Overwegende dat, naar luid van artikel 23 van de wet van 2 augustus 1963, iedere gewestelijke dienst waarvan de werkkring uitsluitend gemeenten zonder speciale regeling uit het Nederlands of het Frans taalgebied bestrijkt en waarvan de zetel in dat gebied gevestigd is, uitsluitend de taal van dat gebied gebruikt in zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met andere diensten uit hetzelfde taalgebied en uit Brussel-Hoofdstad; dat hij voorts in zijn betrekkingen met de particulieren uitsluitend gebruik maakt van de taal van zijn gebied, onverminderd de mogelijkheid die hem gelaten wordt met de particulieren, die gevestigd zijn in een ander taalgebied, briefwisseling te voeren in de taal waarvan de betrokkenen zich bedienen;

» Overwegende dan ook dat :

» a) wat de verklaringen van het waterschoutsambt betreft welke bestemd zijn voor de onderzoeksraad voor de zeevaart te Antwerpen: deze moeten in het Nederlands zijn gesteld;

» b) wat de briefwisseling over militiezaken en over landverhuizing, met diensten in het Frans taalgebied betreft: de wet legt geen verplicht taalgebruik op; dezelfde briefwisseling met diensten in Brussel-Hoofdstad moet geschieden in het Nederlands;

» c) wat de briefwisseling met vreemde consulaten betreft: geen verplicht taalgebruik is opgelegd;

» d) wat de briefwisseling met Belgische consulaten betreft: daar de buitenlandse diensten met de centrale diensten moeten worden geassimileerd moet de de briefwisseling in het Nederlands geschieden;

» e) wat de briefwisseling met personen (particulieren) uit het Frans taalgebied en uit Brussel-Hoofdstad betreft: deze valt onder de toepassing van artikel 23, § 1, 3e lid van de wet van 2 augustus 1963;

» Om deze redenen besluit :

» *Artikel 1.* De akten en stukken opgemaakt ten behoeve van koopvaardijbedrijven gevestigd in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlands of het Frans taalgebied hetzij door een centrale dienst hetzij door een gewestelijke dienst uit hetzelfde taalgebied als het bedrijf moeten zijn opgesteld in de taal van het gebied.

» *Artikel 2.* De documenten opgemaakt door rederijen met name :

» a) de aanvragen inzake toekenning van scheepskredieten;

» b) de polissen in verband met onderlinge zeeverzekering tegen oorlogsriscio;

» c) de aanvragen om machtiging in verband met het behoud en de uitbreiding van 's Lands vloot;

» d) de contracten betreffende crisisvoorschotten aan kustreders;

» e) de aanvragen tot bekomen van slooppremies voor vissersvaartuigen;

» f) het cognossement;
moeten gesteld zijn in de taal van het gebied waar de exploitatiezetel of onderscheiden exploitatiezetels van de rederij gevestigd zijn.

» *Artikel 3.* De documenten aan boord te weten :

» a) het scheepsjournaal;

» b) het zeeverslag;

» c) het machinedagboek;

» d) het radiodagboek;

» e) het oliejournaal;

» f) de passagierslijsten;

» moeten gesteld zijn in de taal van het gebied waar de thuishaven van het schip gevestigd is;

» g) voor de aangifte van arbeidsongevallen moet de taal worden gebruikt van het gebied waar de thuishaven van het schip gevestigd is onverminderd de mogelijkheid voor vertaling bedoeld bij artikel 41, § 2 van de wet van 2 augustus 1963;

» h) voor de akten in verband met geboorte en overlijden op zee moet het taalstelsel worden gevolgd van de diensten van de burgerlijke stand van de gemeente waar de thuishaven van het schip gevestigd is.

» *Artikel 4.* Aan de Minister van Verkeerswezen wordt tevens geadviseerd dat het Waterschoutsambt te Antwerpen :

» a) voor de verklaringen bestemd voor de Onderzoeksraad voor de Zeevaart te Antwerpen het Nederlands moet gebruiken;

» b) voor de briefwisseling over militiezaken en landverhuizing met de diensten in het Frans taalgebied de landstaal vrij kan kiezen doch voor de brief-

wisseling met de diensten in Brussel-Hoofdstad het Nederlands moet gebruiken;

» c) voor de briefwisseling met vreemde consulaten vrij de taal kan kiezen;

» d) voor de briefwisseling met Belgische consulaten het Nederlands moet gebruiken;

» e) voor de briefwisseling met particulieren uit het Frans taalgebied en uit Brussel-Hoofdstad heeft het de mogelijkheid de taal te gebruiken waarvan de betrokkenen zich bedienen. »

(V.C.T. 9-9-1965, nr. 1061.)

§ 20. Leger

88. Aangeklaagd werd dat eerst in het Engels, dan in het Frans en ten slotte pas in het Nederlands in de omgeving van het velodroom te Oostende op het gevaar wordt gewezen dat kan voortvloeien uit de nabijheid van de officiële schietbaan aldaar.

« Overwegende dat uit het onderzoek is gebleken dat gezegde aanduidingen op de openbare weg op het gevaar wijzen dat kan ontstaan in de omgeving van de schietbaan en dat die vermeldingen inderdaad aangebracht waren in het Engels, het Frans en het Nederlands, zulks in opdracht van de kwartiercommandant en door de zorgen van het leger;

» Overwegende dat de wet op het gebruik van de talen in bestuurszaken toepasselijk is op de gecentraliseerde en gedecentraliseerde diensten van de Staat, van de provinciën en van de gemeenten, voor zover zij inzake taalgebruik niet beheerst worden door een andere wet (art. 1 §, 1° W. 2-8-1963);

» Aangezien de wet van 30 juli 1938, gewijzigd door koninklijk besluit van 15 oktober 1963, het gebruik der talen bij het leger regelt, o.a. op het stuk der berichten en mededelingen voor het publiek (cfr. art. 27);

» Dat dienvolgens de Vaste Commissie voor Taaltoezicht onbevoegd is;

» Dat deze conclusie niet kan ontzenuwd worden door het feit dat, naar luid van gezegd artikel 27 W. 30-7-1938, de wetgeving op het gebruik der talen in bestuurszaken toepasselijk wordt op de berichten en mededelingen die het leger richt tot het publiek; dat immers uit de samenlezing van artikel 1 en 53, wet van 2-8-1963 blijkt dat de Vaste Commissie voor Taaltoezicht slechts bevoegd is binnen de grenzen gesteld door de wet op het gebruik van de talen in bestuurszaken, dat deze wet niet rechtstreeks toepasselijk is op het leger (cfr. Van Cauwelaert, Parl. Stuk nr. 67, Kamer 1931-32, blz. 4; St. Remy, Parl. Stuk 331, nr. 27, blz. 3; U. Van de Molen, "Gebruik der talen in bestuurszaken", nr. 14 in Administratief Lexicon);

» Dat het dienvolgens behoort het verzoek af te wijzen;

» Om deze redenen besluit :

» Artikel 1. De Afdeling verklaart zich ter zake onbevoegd.

» Artikel 2. Afschrift van dit advies zal worden gezonden aan verzoeker alsmede aan de Commissie voor Taaltoezicht bij het leger. »

(V.C.T., Ned. Afd., 21-9-1965, nr. 1195).

§ 21. Moeskroen

89. In zijn betrekkingen met diensten uit een ander taalgebied moet de *arrondissementscommissaris van Moeskroen* niet uitsluitend gebruik maken van de taal van het gebied waartoe zijn dienst behoort: hij mag het Nederlands gebruiken voor betrekkingen met dien-

sten, welke in het Nederlands taalgebied gevestigd zijn. (V.C.T., 10-3-1966, nr. 884.)

90. a) Het arrondissementscommissariaat van Moeskroen, waarvan sprake is in art. 1, § 1, 1e lid van de wet van 8 november 1962, is een gewestelijke dienst als bedoeld in art. 24, § 1, a van de wet van 2-8-1963 en met zetel in het Frans taalgebied;

b) In zijn betrekkingen met de particulieren uit zijn amtsgebied wendt gezegd commissariaat zich in die van de beide landstalen tot de inwoners waarvan deze zich hebben bediend of het gebruik vragen;

c) Voor de correspondentie welke op initiatief van deze arrondissementscommissaris tot stand komt met particulieren uit zijn amtsgebied, mag hij vermoeden dat de taal van het gebied ook de taal is van de particulier. Dit vermoeden is slechts een vermoeden juris tantum. (V.C.T., 10-3-1966, nr. 886.)

§ 22. N.M.B.S.

91. Tweetalige opschriften, aangebracht in een station van een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlands taalgebied door een gewestelijke dienst, bedoeld in art. 26, § 1, W. 2-8-1963, zijn in strijd met de wet (art. 24, § 1 en 11, § 1 van dezelfde wet). (V.C.T., Ned. Afd., 9-11-1965, nr. 1347.)

92. Is in strijd met de wet het aanbrengen in het station van een zuiver Nederlandse gemeente van aanplakbiljetten van de Nationale Maatschappij van Belgische Spoorwegen met aankondigingen van ontduubelingstreinen voor de Pinksterdagen met Franse tekst vooraan (art. 29, 1e lid, W. 2-8-1963). (V.C.T., Ned. Afd. 14-12-1965, nr. 1262.)

93. Is strijdig met de wet het aanbrengen in de stations van de N.M.B.S. te Leuven en te Knokke van een tweetalig aanplakbiljet ter aankondiging van extra-treinen (art. 29, eerste elid, W. 2-8-1963). (V.C.T., Ned. Afd., 14-12-1965, nr. 1279/3 en 1348/1.)

94. Is niet in strijd met de wet het eentalig Nederlands opschrift « Verboden Ingang » aangebracht in een gemeente met faciliteiten uit het Frans taalgebied door een gewestelijke dienst welke verschillende taalgebieden, behalve Brussel-Hoofdstad, bestrijkt (gemeenten uit het Nederlands en het Frans taalgebied) en dat zijn zetel heeft in een zuiver Vlaamse gemeente (art. 26, § 1 en 24, § 1, W. 2-8-1963). (V.C.T., 10-3-1966, nr. 1407.)

§ 23. Onderwijs (23)

95. De V.C.T. verklaarde zich onbevoegd om te adviseren nopens de taalvereisten te vervullen voor de benoeming van een tijdelijke leerkracht in een kleuterklas in Brussel-Hoofdstad. (V.C.T., Ned. Afd., 28-10-1965, nr. 1288.)

96. De Commissie is onbevoegd om advies te geven omtrent de taalkennis, waarvan een schoolhoofd van een vrije gesubsidieerde schoolkolonie (Frans taalselsel), in een zuiver Vlaamse gemeente blijk moet geven. (V.C.T., Ned. Afd., 15-2-1966, nr. 1245.)

97. De V.C.T. is onbevoegd om advies uit te brengen over de vraag of met het oog op een openluchtfest liederen in de Franse taal mogen aangeleerd worden door de leerlingen van het lager stedelijk onderwijs (1e en 2e graad) in een gemeente zonder speciale

regeling uit het Nederlands taalgebied (V.C.T., Ned. Afd., 1-3-1966, nr. 1542 en 1543.)

§ 24. Posterijen

98. Tegen de beslissing van de Minister van P.T.T., waarbij hij op het postkantoor van Zaventem (vliegveld) het regime toepast van «centrale uitvoeringsdienst» werd klacht ingediend.

Zelfs indien bepaalde postkantoren hun vestiging danken aan speciale omstandigheden, dan strekt hun werkkring in principe tot één gemeente, zodat zij als plaatselijke dienst dienen te worden beschouwd (cfr. Art. 9, W. 2-8-1963 en Kamer 1961-1962, Doc. 331, nr. 1, blz. 12).

Terzake bleek uit geen enkel element van het dossier dat het postkantoor op de luchthaven te Zaventem een van de algemene regelen afwijkend statuut zou hebben gekregen.

Geadviseerd werd dienvolgens dat men staat in casu tegenover een plaatselijke dienst gevestigd in een gemeente zonder speciale regeling in het Nederlands taalgebied. (V.C.T., Ned. Afd., 5-10-1965, nr. 54.)

99. Reclamateteksten, welke op de door de postkantoren gebruikte datumstempels vermeld zijn, zijn berichten of mededelingen voor het publiek. (24)

Dienvolgens mag een postkantoor van een zuiver Nederlandstalige gemeente geen tweetalige poststempels gebruiken (art. 11, § 1, W. 2-8-1963). (V.C.T., Ned. Afd., 23-11-1965, nr. 817/II.)

100. Het gebruik van tweetalige kleefstrookjes door een postkantoor uit een zuiver Nederlandse gemeente om aan een andere postdienst in het Nederlands taalgebied mede te delen dat de geadresseerde niet op het aangeduide adres woont, is in strijd met de wet (25) (V.C.T., Nd. Afd., 15-2-1966, nr. 1502.)

101. Het feit dat aan loketten van postkantoren in gemeenten uit Brussel-Hoofdstad éentalig Franssprekende beambten van dienst zijn, is in strijd met de wet (art. 20, § 5, en 25, § 1, W. 2-8-1963). (V.C.T., 10-3-1966, nrs. 1464 en 1481, en 17-3-1966, nr. 1427.)

§ 25. Rood Kruis

102. De Wet van 2 augustus 1963 is van toepassing op het Rode Kruis van België, zelfs in vrede-tijd (cfr. verslag Saint-Remy, Kamer, 1961-1962, Parl. Stuk 331, nr. 27, blz. 5).

Blijkens haar statuten hebben de afdelingen van het Rode Kruis van België een plaatselijk karakter.

Een lidmaatschapkaart van het Jeugd-Rode Kruis wordt uitgereikt door een plaatselijke dienst. Deze kaart is een getuigschrift.

Zijn derhalve in strijd met de wet tweetalige lidmaatschapkaarten afgeleverd in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlands taalgebied (art. 14, § 1, W. 2-8-1963). (V.C.T., Ned. Afd., 9-11-1965, nr. 1338.)

§ 26. Kernenergie

103. Het Studiecentrum voor kernenergie is een instelling onderworpen aan de wet van 2 augustus 1963 krachtens art. 1, § 1, 2° van die wet.

Het is onderworpen aan het gezag van een openbare macht en is dus ook, krachtens art. 1, § 2, 2e lid, onderworpen aan de bepalingen van de wet die betrekking hebben op de organisatie van de diensten, op de rechts-

positie van het personeel en op de door dit laatste verkregen rechten.

Voor de diensten van het Studiecentrum voor kernenergie, welke gevestigd zijn te Brussel, gelden de bepalingen welke op de uitvoeringsdiensten met zetel te Brussel-Hoofdstad betrekking hebben.

Voor de diensten van het Studiecentrum voor kernenergie te Mol gelden de bepalingen welke op de uitvoeringsdiensten met zetel buiten Brussel-Hoofdstad betrekking hebben. (V.C.T., 3-2-1966, nr. 1247.)

§ 27. Taalkennis

104. De aanwezigheid in het douanekantoor van Komen van een eentalige Franssprekende hoofdbrigadier, die omgang heeft met het publiek, is strijdig met art. 15, § 2, 2e lid, W. 2-8-1963. (V.C.T., 9-12-1965, nr. 1339.)

105. Gevraagd werd door een Nederlandse gemeente zonder speciale taalregeling uit het Nederlands taalgebied of een facultatief examen van de Franse, de Engelse en de Duitse taal, voorzien bij het aanleggen van een werfreserve voor politieagenten, al dan niet in strijd was met de wet van 2-8-1963.

Ziehier het antwoord van de V.C.T. en de motivering ervan:

«Overwegende dat zo de gemeenten gerechtigd zijn om de toelatings- en bevorderingsvoorwaarden autonoom vast te stellen, zij toch bij het bepalen van die voorwaarden de wet niet mogen miskennen;

»Overwegende dat overeenkomstig artikel 15, § 1, 2de lid van de wet van 2 augustus 1963, in de gemeenten uit het Nederlands of het Frans taalgebied de toelatings- en bevorderingsexamens in de taal van het gebied geschieden;

»Overwegende dat waar de wet van 2 augustus 1963 de eentaligheid van de plaatselijke diensten in gemeenten zonder speciale regeling uit het Nederlands taalgebied vooropstelt, van die eentaligheid slechts mag worden afgeweken in de gevallen welke uitdrukkelijk in de wet zijn vermeld;

»Overwegende dat de wet van 2 augustus 1963 die eentaligheid ten opzichte van de wet van 28 juni 1932 nog heeft versterkt (zie verklaringen van Saint-Remy op 27 juni 1963, Parl. Handel. p. 16; en van de Stexhe, op 23 juli 1963, Parl. Handel. p. 1473); dat Minister Gilson op 9 juli 1963 verklaarde dat het statuut van kwestieuze plaatselijke diensten strikt eentalig is (Parl. Handel. p. 4); vgl. ook advies nr. 55 van de Nederlandse Afdeling dd. 1 oktober 1964;

»Overwegende dat het de gemeente vrijstaat het personeel de kennis van een andere dan de taal van het gebied bij te brengen mits het toetsen van die kennis geen deel uitmaakt van de toelatings- of bevorderingsvoorwaarden en bijv. enkel leidt tot het toekennen van bonificaties of voordelen;

»Overwegende, evenwel, dat uit het verzoekschrift blijkt dat de kennis van andere talen dan de taal van het gebied, zij het dan ook facultatief, deel uitmaakt van het examenprogramma; dat de door de kandidaten behaalde punten «enkel voor de vaststelling van het eindresultaat worden medegerekend wanneer dit hun percentage gunstig beïnvloedt»; dat dus de rangschikking in de werfreserve voor politieagent te... door het kwestieus facultatief examen ten nadele van eentalige kandidaten wordt beïnvloed;

»Overwegende dan ook, dat het kwestieuze examen in strijd is met de wet.» (V.C.T., Ned. Afd., 25-1-1966, nr. 1497 A.)

106. Gevraagd werd door de Minister-Staatssecretaris

van het Openbaar Ambt of in de programma's tot aanwerving van ambtenaren voor centrale besturen examengedeelten mogen worden voorzien met betrekking tot de eenvoudige praktische kennis van een andere taal dan de moedertaal, eventueel met inbegrip van de tweede landstaal. (V.C.T., 9-2-1966, nr. 1324.)

107. Op 1 oktober 1964 ⁽²⁶⁾ heeft de Nederlandse afdeling van de V.C.T. advies uitgebracht over de vraag te weten of aan kandidaten voor het ambt van adjunktpolitiecommissaris in een gemeente zonder speciale taalregeling uit het Nederlands taalgebied, een examen mocht worden opgelegd over de kennis van het Frans. De commissie adviseerde dat zulks niet strookte met de wet van 2 augustus 1963.

In bedoelde gemeente werd bij een dergelijk vergelijkend examen een schriftelijke proef afgenomen die eveneens een Frans dictee en het opstellen van een proces-verbaal met een Franse verklaring omvatte. Aan die proeven werd geen beslissende waarde toegekend, in die zin dat de door de kandidaten bekomen uitslag niet voor uitsluiting vatbaar was. De punten, die in die Franse proeven bekomen waren, werden evenwel aangerekend voor het bepalen van het wel-slagen in het examen en van de rangschikking.

Bij koninklijk besluit van 13 april 1966 werd de beslissing van de betrokken gemeenteraad vernietigd op grond van volgende motivering:

«Overwegende dat de wet dd. 2 augustus 1963 op het gebruik der talen in bestuurszaken, voor de gemeenten van het Nederlands taalgebied zonder speciale regeling de eentaligheid huldigt; dat... tot het Nederlands taalgebied behoort;

»Overwegende dat artikel 15, par. 1 van meerge-noemde wet bepaalt dat in de plaatselijke diensten, die in het Nederlands taalgebied gevestigd zijn, de kandidaten, om tot een ambt of betrekking benoemd of bevorderd te worden, de taal van het gebied moeten kennen; dat de toelatings- en bevorderingsexamens in dezelfde taal geschieden;

»Overwegende, derhalve, dat geen proef over de kennis van de Franse taal mocht voorgeschreven of opgelegd worden en dat, in tegenstrijd met de wijze van handelen van de betrokken... overheid, de toekenning van de punten voor dit examen noch de uitslag noch de rangschikking van de kandidaten mag beïnvloeden;

»Overwegende dat de gemeenteraad bij het aldus vaststellen van de rangschikking enerzijds het algemeen rechtsprincipe heeft miskend naar hetwelk de overheid ertoe gehouden is haar eigen reglement te eerbiedigen en anderzijds gehandeld heeft in strijd met de wet op het gebruik der talen in bestuurszaken.»

Op het zicht van gezegd koninklijk besluit, achtte de V.C.T. dat de bij haar in casu ingediende klacht zonder voorwerp was geworden. (V.C.T., Ned. Afd., 10-5-1966, nr. 1495.)

§ 28. Telefoonboek

108. Is strijdig met de wet het vermelden in het telefoonboek van de brandweer van gemeenten zonder speciale regeling uit het Nederlands taalgebied. (V.C.T., Ned. Afd., 7-12-1965, nr. 1287.)

109. Een agentschap van het Gemeentekrediet van België, waarvan de werkring beperkt is tot een zuiver Nederlandse gemeente, dient zijn aankondigingen in het telefoonboek enkel in het Nederlands te stellen.

Franstalige mededelingen bestemd voor het publiek waren in casu in strijd met de wet. (V.C.T., Ned. Afd., 21-12-1965, nr. 1451.)

110. Klacht werd ingediend tegen de vermelding in het telefoonboek, in het Frans en in het Nederlands van de kabiniers, die afhangen van een electriciteitsmaatschappij en die slechts werken in zuiver Nederlands-talige gemeenten.

Vermits de mededelingen voor het publiek uitgaande van plaatselijke diensten uitsluitend in het Nederlands gesteld moeten worden, was de klacht gegrond zelfs indien de mededeling geplaatst werd door toedoen van een gewestelijke dienst. (V.C.T., Ned. Afd., 11-1-1966, nr. 814/A.)

111. Het centraal telefoonkantoor van de zone Kortrijk schendt de wet wanneer zijn diensten niet zo georganiseerd zijn dat een Franssprekend abonnee uit Komen in deze taal kan worden ingelicht door de beambte van de dienst die het gesprek opneemt art. 26, § 1, 24, § 1 en 27, § 3, W. 2-8-1963). (V.C.T., 3-3-1966, nr. 1445.)

§ 29. Uitvoeringsbesluiten

112. De V.C.T. heeft advies uitgebracht nopens een reeks ontwerpen van koninklijk besluiten houdende:

1. maatregelen ter vrijwaring van de rechten verkregen door de ambtenaren die in dienst waren op 9 juli 1932 (art. 43, W. 2-8-1963). (V.C.T., 11-3-1965, nr. 600/1) ⁽²⁷⁾;

2. regeling van de toestand van de ambtenaren die op 1 september 1963 verbonden waren aan de centrale en daarmee gelijkgestelde diensten (art. 32, § 2, 3e lid, W. 2-8-1963). (V.C.T., 11-3-1965, nr. 600/2);

3. maatregelen ter vrijwaring van de rechten verkregen door éentalige ambtenaren die in dienst waren op 1 september 1963, ten opzichte van de bij bevordering te begeven betrekkingen in het tweetalig kader van de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt (art. 32, § 7, 2e lid, W. 2-8-1963). (V.C.T., 23-9-1965, nr. 600/3);

4. a) maatregelen ter vrijwaring van de rechten verkregen door de ambtenaren die op 1 september 1963 in dienst waren, ten opzichte van de betrekkingen verbonden aan de plaatselijke en gewestelijke diensten van Brussel-Hoofdstad (art. 20, § 4, 5 en 7 en art. 45, eerste lid, W. 2-8-1963). (V.C.T., 22-4-1965, nr. 600/4);

b) terzake werd een bijkomend advies gegeven op verzoek van het Ministerie van Binnenlandse Zaken dat het eerste ontwerp had gewijzigd. (V.C.T., 28-10-1965, nr. 600/4/B);

c) ten slotte werd nog een advies gegeven nopens de tekst van het koninklijk besluit dd. 30 december 1965 betreffende de indeling bij de ene of andere taalgroep, van de personeelsleden van Brussel-Hoofdstad of van openbare personen ondergeschikt aan die gemeenten ⁽²⁸⁾. (V.C.T., 16-12-1965, nr. 600/4/C);

5. maatregelen ter vrijwaring van de rechten verkregen door ambtenaren die op 1 september 1963 in dienst waren, ten opzichte van de betrekkingen verbonden aan de diensten gevestigd in de gemeenten Drogenbos, Kraainem, Linkebeek, Sint-Genesius-Rode, Wemmel en Wezembeek-Oppeem (art. 7, § 2, litt. J., W. 2-8-1963). (V.C.T., 7-10-1965, nr. 600/5);

6. maatregelen ter vrijwaring van de rechten verkregen door de ambtenaren die op 1 september 1963 in dienst waren ten opzichte van de betrekkingen verbonden aan sommige diensten in de Nederlandse, Franse en Duitse taalgebieden of in de taalgrensgemeenten (art. 9, § 2, W. 28-6-1932 gewijzigd door de

W. 8-11-1962; art. 15; 27, § 1 en 2; 44, § 2, W. 2-8-1963) (V.C.T., 14-10-1965, nr. 600/6);

7. regelen betreffende de aanwijzing van tweetalige adjuncten in de centrale diensten (art. 32, § 6, W. 2-8-1963). (V.C.T., 25-1-1965, nr. 600/7).

Te noteren valt dat de vraag om advies omtrent al deze ontwerpen in september 1964 werd gesteld; dat de teksten geleidelijk aan werden onderzocht tot dat de vorige regering aandrang op spoed: de bevoegde ministers kregen ze slechts toegezonden, rond einde 1965, op één uitzondering na.

§ 30. Universiteit

113. Gevraagd werd aan de V.C.T. of, voor de *aangifte van arbeidsongevallen*, de Katholieke Universiteit te Leuven onerworpen is aan de bepalingen van de wet van 2 augustus 1963.

Men weet dat de Rijksuniversiteiten niet beheerst worden door gezegde wet (cfr. V.C.T., Ned. Afd. 29-6-1965, nr. 1172).

Het bepaalde in art. 1, § 1, 2°, is ook niet op de vrije universiteiten van toepassing ten ware deze optreden in het raam van een concessiecontract dan wel als medewerker, opdrachthouder of deskundige van een openbare dienst (cfr. V.C.T., Ned. Afd., 9-2-1965, nr. 957) (zie ook verslag de Stexhe, Senaat, Zitting 1962-1963, Parl. Stuk, nr. 304, blz. 9).

De Katholieke Universiteit van Leuven is evenmin een bedrijf in de zin van art. 41, W. 2-8-1963.

De V.C.T. verklaarde zich dan ook onbevoegd (V.C.T., Ned. Afd., 28-9-1965, nr. 1300).

114. De V.C.T. heeft zich ook onbevoegd verklaard inzake een klacht tegen het feit dat in de Sint-Rafaëls-klinieken te Leuven heel wat medische dossiers in het Frans worden bijgehouden.

Uit het onderzoek bleek dat gezegde klinieken juridisch en administratief deel uitmaken van de katholieke Universiteit te Leuven.

Wetnu, art. 1, § 1, 2° van de wet van 2-8-1963 is op de vrije universiteiten niet van toepassing, ten ware ze optreden in het raam van een concessiecontract dan wel als medewerker, opdrachthouder of deskundige van een openbare dienst (cfr. V.C.T., Ned. Afd., 9-2-1965, nr. 957 (30); Memorie van toelichting, Kamer, 1961-1962, Doc. 331, nr. 1 p. 2; verslag de Stexhe, Senaat, 1962-1963, Doc. 304, p. 9).

Dienvolgens is een kliniek, die van bedoelde vrije universiteit een integrerend deel vormt, evenmin gevat door bovenvermeld art. 1, § 1, 2°.

De K.U.L. is daarenboven geen bedrijf in de zin van de wet van 2 augustus 1963. (V.C.T., Ned. Afd., 15-3-1966, nr. 1183).

115. In dit verband dient verwezen te worden naar volgend citaat uit de Parlementaire Vragen en Antwoorden (Senaat 1965-1966, N. 25, dd. 26-4-1966, blz. 832):

« Vraag van de HH. Jorissens en De Paep :

» De nederlandstalige studenten van het tweede doctoraat geneeskunde van de Nederlandse afdeling van de *Vrije Universiteit Brussel*, die hun stage in het *Sint-Pietersziekenhuis* verrichten, worden verplicht hun ziekenverslagen in het Frans op te stellen. Dit is o.m. het geval in de dienst van de algemene geneeskunde waar het diensthoofd, professor Paul Bastenie, hun het gebruik van het Nederlands uitdrukkelijk verboden heeft. Wie durfde te protesteren kreeg een berisping.

» Wil de geachte Minister me medelen of dit in

orde is met de taalwet en zo neen welke maatregelen hij zal treffen?

» *Antwoord*: Ik heb de eer de geachte leden ter kennis te brengen dat de wet van 30 juli 1963 houdende taalregeling in het onderwijs niet toepasselijk is op het universitair onderwijs.

» Artikel 15 van de wet van 9 april 1965 houdende diverse maatregelen voor de universitaire expansie regelt het probleem van de onderwijstaal enkel voor de universiteiten en de rijksuniversitaire centra van de Staat.

» Geen enkele uitdrukkelijke wetsbepaling regelt het regime van de onderwijstaal voor de Vrije Universiteit van Brussel.»

§ 31. Verkiezingen

116. De oproepingsbrief van een kiezer, woonachtig in een gemeente uit Brussel-Hoofdstad, voor het uitoefenen van de functie van bijzitter in een stembureau te Brussel-Hoofdstad, is in strijd met de wet van 2-8-1963, wanneer de oproepingsbrief en het adres niet integraal in het Nederlands en in het Frans zijn gesteld. (V.C.T., 9-9-1965, doss. 1237, 1249 en 1254.)

117. Belangwekkend is wel het advies in zijn motivering:

« Het feit werd aangeklaagd dat bij de verkiezingen van 11 oktober 1964 de taalwet werd overtreden doordat al de activiteiten van de voorzitter en bijzitters in verschillende stemlokalen te B... in het Frans werden afgehandeld en dat o.m. de burgers in de Franse taal werden aangesproken door vorenvermelde personen;

» Overwegende dat de wet van 2 augustus 1963 krachtens artikel 1, § 1, 5°, van die wet ook toepasselijk is op de verrichtingen bij de parlements-, provincieraads- en gemeenteraadsverkiezingen; dat die verrichtingen niet beperkt worden tot de schriftelijke verrichtingen;

» Overwegende dat in verschillende artikelen van het kieswetboek en van de gemeentekieswet *mondelinge* verrichtingen zijn of kunnen zijn opgelegd aan het bureau en voornamelijk aan de voorzitter van het stembureau of het stemopnemingsbureau; dat deze opgelegde mondelinge verrichtingen onbetwistbaar ook onder de toepassing van de wet van 2 augustus 1963 vallen;

» Overwegende dat de stembureaus en de stemopnemingsbureaus, welke naar aanleiding van de gemeenteraadsverkiezingen fungeren, plaatselijke diensten zijn in de zin van de wet van 2 augustus 1963, dat de voorzitter bij de mondelinge verrichtingen welke hem opgelegd zijn of kunnen zijn opgelegd naar aanleiding van de gemeenteraadsverkiezingen krachtens het kieswetboek of de gemeentekieswet, als *plaatselijke dienst* onder de wet van 2 augustus 1963 valt; dat te B... voor kwestieuze voorgeschreven mondelinge verrichtingen uitsluitend het Nederlands moet worden gebruikt;

» Overwegende dat de bepalingen van artikel 38 van de wet van 2 augustus 1963 geen afbreuk doen aan die verplichting;

» Overwegende inderdaad dat volgens dit artikel de voorzitter van de stembureaus, die niet bij machte is de kiezers te woord te staan of voor te lichten in de talen die de wet van 2 augustus 1963 voorschrijft te gebruiken in de betrekkingen van de plaatselijke diensten met de particulieren, een secretaris aanwijst die hem daarin bijstaat; dat inderdaad de voorzitter de secretaris kan gelasten de kiezers te woord te staan of voor te lichten in de omstandigheden als gezegd in artikel 38; dat zulks enkel geldt voor de mondelinge betrekkingen tussen de voorzitter en de kiezers en dus

niet kan uitgebreid worden voor de mondelinge verichtingen die bij het kieswetboek of de gemeentekieswet aan de voorzitter zelf zijn opgedragen.»

(V.C.T., Ned. Afd., 7-12-1965, nr. 929.)

§ 32. Voerstreek

118. a. De aanslagbiljetten moeten door de plaatselijke diensten in de gemeente Moelingen, 's-Gravenvoeren, Sint-Martens-Voeren, Remersdaal en Teuven en door de gewestelijke diensten uit het Nederlands taalgebied, die ook een of meerdere van genoemde gemeenten omvatten in het Nederlands worden gesteld.

b. Een vertaling in het Frans kan worden aangevraagd door de belanghebbende, in casu door de vereniging zonder winstbejag...

De keuze van het Frans voor de aanvraag van het formulier wordt automatisch beschouwd als een vraag om vertaling.

c. De adjunct-commissaris is de private natuurlijke en rechtspersonen behulpzaam in hun betrekkingen met de provinciegouverneur en andere administratieve overheden zonder evenwel afbreuk te mogen doen aan de bepalingen van de wet van 2 augustus 1963, welke aan de privé bedrijven, bedoeld in dezelfde wet, verplichtingen inzake het gebruik van de talen opleggen.

d. Wanneer het initiatief van de briefwisseling uitgaat van particulieren, gebruiken de plaatselijke diensten die in de zes gemeenten bedoeld in artikel 1, § 1, 2e lid, van de wet van 8 november 1962 gevestigd zijn en de gewestelijke diensten uit het Nederlandse taalgebied waarvan de werkring ook een of meerdere van deze gemeenten bestrijkt, deze van de twee landstalen waarvan deze particulieren zich hebben bediend of waarvan zij het gebruik hebben gevraagd.

Wanneer het initiatief van de briefwisseling uitgaat van de diensten, wordt de taal van het gebied vermoed de taal te zijn van de correspondent. Spreekt deze de wens uit dat door de dienst de andere taal wordt gebruikt dan geldt de regel die van kracht is voor de briefwisseling waarvoor het initiatief uitgaat van de particulier.

e. De formulieren die uitgaan van de plaatselijke diensten gevestigd in de gemeenten als bedoeld bij artikel 1, § 1, 2e lid, van de wet van 8 november 1962 en van de gewestelijke diensten uit het Nederlandse taalgebied, die ook gemeenten als bedoeld in genoemd artikel omvatten, moeten in het Nederlands zijn gesteld; de aangifteformulieren evenwel, moeten, indien zij in een andere taal worden gevraagd dan het Nederlands, door de inwoners van de bedoelde gemeenten als betrekkingen met particulieren worden beschouwd. (V.C.T., 16-12-1966, nr. 779.)

§ 33. Varia

119. Aanvaard werd dat iemand mag toegelaten worden om tegelijkertijd in de Nederlandse en in de Franse toelatingsexamens mede te dingen voor betrekkingen bij de centrale diensten. (V.C.T., 9-9-1965, nr. 772.)

120. De V.C.T. gaf advies aan de Minister van Sociale Voorzorg over verschillende vragen welke rijzen in verband met het behandelen van een pensioenaanvraag voor een persoon die, tijdens het onderzoek, verhuist van één taalgebied naar een ander. (V.C.T. 23-9-1965, nr. 1316.) ⁽³¹⁾

121. 1. De term «zijn in het Nederlands en in het Frans gesteld» die onder artikel 29, 2e lid is vermeld, dient in die zin te worden geïnterpreteerd dat alle

teksten tegelijkertijd en integraal in de twee talen moeten hernomen worden op hetzelfde bescheid. ⁽³²⁾

Zo de tweetaligheid is vereist, blijkt de methode «recto-verso» de beste, vooral voor Brussel-Hoofdstad waar de twee talen op een strikte voet van gelijkheid worden geplaatst.

2. Wanneer een bedrijf vrijwillig een facultatieve statistiek verstrekt, is het niet gebonden aan artikel 41 van de wet; het N.I.S. is nochtans verplicht voor het verzenden van de formulieren zich te schikken naar de voorschriften van artikel 29 van de wet.

(V.C.T., 21-10-1965, nr. 81.)

122. Artikel 30, § 2, van de wet beoogt alle private bedrijven. (V.C.T., 21-10-1965, nr. 81.)

123. De V.C.T. heeft geadviseerd dat:

1. de drie administratieve arrondissementen Brussel-Hoofdstad, Halle-Vilvoorde en het afzonderlijk arrondissement bedoeld bij artikel 7 van de wet van 2 augustus 1963 drie verschillende gewestelijke diensten vormen;

2. Deze zelfde arrondissementen echter één gewestelijke dienst vormen, zoals bedoeld onder artikel 25, § 1, b, van gezegde wet, ten aanzien van de wetgevende en de provincieraadsverkiezingen (art. 3, § 2, 2e lid, W. 2-8-1963).

(V.C.T., 28-10-1965, nr. 101.)

124. De kennisgevingen van debet, in casu voor de levering van elektrische energie, uitgaande van een gewestelijke dienst met zetel te Brussel, bedoeld in artikel 25, § 1, b., W. 2-8-1963, is een betrekking van schuldeiser tegenover schuldenaar.

Derhalve moet terzake de taal van de particulier worden gebruikt (art. 18 van dezelfde wet).

(V.C.T., Ner. Afd., 11-1-1966, nr. 709.)

125. Aangeklaagd werd dat een eentalig Franse folder door de posterijen te Halle en omgeving werd besteld met betrekking tot een openbare verkoping door een deurwaarder.

Aangezien het ging om een vrijwillige openbare verkoop en de folder een loutere private aangelegenheid bleek te zijn, waarbij de deurwaarder niet betrokken was, werd het verzoek ongegrond verklaard. (V.C.T., Ned. Afd., 11-1-1966, nr. 1468.)

126. De ontwerpen van begroting van de plaatselijke diensten in Brussel-Hoofdstad moeten tweetalig zijn. (V.C.T., 13-1-1966, nr. 1151/A.)

127. Art. 53, § 1, W. 2-8-1963, impliceert dat de bevoegdheid van de V.C.T. zich uitstrekt tot het toezicht op de niet opgeheven bepalingen van de wet van 28 juni 1932 op het gebruik der talen in bestuurszaken, bedoeld in art. 58, 2° van eerstvermelde wet.

De V.C.T. geeft derhalve advies over een verzoek betreffende de herziening van de administratieve toestand van een ambtenaar, bevorderd bij taaloverschrijding, ten einde de datum van de inwerkingtreding van deze benoeming te zien wijzigen. (V.C.T., 20-1-1966, nrs. 1475 en 1484.)

128. Door de bevoegde Minister werd de V.C.T. om advies verzocht over verschillende vragen gesteld in verband met de werking van de gemeenteraad in de randgemeenten.

Te dier gelegenheid rees de vraag te weten welk het

juridisch karakter is van een gemeenteraad ten aanzien van de wet van 2 augustus 1963.

De V.C.T. was van oordeel dat de gemeenteraad een plaatselijke dienst is in de zin van artikel 1, par. 1 van voormelde wet (vgl. Buttgenbach, Manuel de droit administratif, nr. 724).

De Commissie meende bovendien dat tevens rekening moet worden gehouden met het feit dat de gemeenteraadsleden openbare mandatarissen zijn; dat zij in de randgemeenten en in de taalgrensgemeenten kunnen behoren tot een taalminoriteit die wettelijk is erkend; dat artikel 15, hetwelk de benoemings- en bevorderingsvereisten onder taaloogpunt bij de plaatselijke diensten regelt, niet op de openbare mandatarissen van toepassing is (cfr. Advies van de Raad van State bij het wetsontwerp dat de wet van 2-8-1963 is geworden, blz. 19; verslag de Stexhe, Senaat, Parl. Besch. 1961-1962, nr. 304, blz. 21), des te meer dat de mondelinge betrekkingen in de gemeenteraden niet bij meerbedoelde wet uitdrukkelijk zijn geregeld. (V.C.T., 3-3-1966, nr. 1067.)

129. De aanvragen tot financiële staatssussskomst wegens schade aan private goederen veroorzaakt in verband met de overgang van de Democratische Republiek Kongo tot de onafhankelijkheid, mogen door de particulieren ingediend worden in de landstaal die zij verkiezen ongeacht het taalgebied waar die particulieren zijn gevestigd. Te noteren valt dat dergelijke aanvragen moeten gericht worden tot de Directeur-generaal van Wederopbouw bij het Ministerie van Openbare Werken, centrale dienst. (V.C.T., 24-3-1966, nr. 1434.)

F. DE KEMPENEER,
Doctor in de rechten - Lic. not.
Lid van de V.C.T.

- (1) Hierna afgekort V. C. T.
(2) Zie het eerste artikel in R. W. 1964-1965, kol. 1185 à 1198 en het tweede in R. W. 1965-1966, kol. 834 à 870.
(3) Terzake wordt dezelfde houding aangenomen als beschre-

ven mutatis mutandis, in nr. 1 van ons artikel in R. W. 1965-66, kol. 834.

(4) K. B. 4-2-1966, Belgisch Staatsblad van 19 maart 1966, blz. 2.991. Zie ook parlementaire vraag van de hr. R. De Vos, (Vragen en Antwoorden, Kamer, nr. 17, dd. 12 april 1966, blz. 838).

(5) Zie Kamer, Zitt. 1965-1966, Parl. Handelingen van 9 november 1965, blz. 8.

(6) In dezelfde zin : V. C. T. 11-2-1965, nr. 1078, R. W. 1965-1966, kol. 839, nr. 24.

(7) Vragen en Antwoorden, Kamer, 1965-1966, nr. 5, blz. 266-267.

(8) Zie in dezelfde zin : R. W. 1965-1966, nr. 41, kol. 847.

(9) V. C. T. 18-3-1965, nr. 80, 1-4-65 nr. 668 en 18-3-65, nr. 1102. Zie R. W. 1965-1966, resp. kol. 845, nr. 40 en nr. 39; kol. 847, nr. 41.

(10) cfr. V. C. T., Ned. Afd., 1-12-1964, nr. 911, R. W. 1964-1965, kol. 1190, nr. 21.

(11) In dezelfde zin V. C. T., Ned. Afd., 19-XI-1964, nr. 868, R. W. 1964-65, kol. 1189, nr. 16.

(12) Zie R. W. 1965-66, Kol. 834-834, nr. 5

(13) Journal des Tribunaux 1966, blz. 73, 74 en 75.

(14) R. W. 1965-1966, Kol. 845, nr. 37.

(15) Zie R. W. 1965-1966, Kol. 852, nr. 69, IV.

(16) cfr. R. W. 1965-1966, Kol. 853 e.v., nr. 69, IV.

(17) Supra nr. 46.

(18) In dezelfde zin R. W. 1965-1966, Kol. 868, nr. 100.

(19) Men zou o.e. terecht de vraag mogen stellen of de uitzondering voorzien door art. 11, § 3, terzake berichten en mededelingen voor toeristen, niet zou kunnen uitgebreid worden voor de formulieren welke toeristische centra wensen te zien invullen door toeristen. De homogeniteit van een taalgebied schijnt inderdaad niet te zullen worden aangetast door de toeristen welke tijdelijk op het gebied van de kustgemeenten verblijven.

De aandacht dient daarbij echter te worden getrokken op het feit dat tot dusverre enkel gemeenteraden uit het Nederlands taalgebied gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid gelaten door art. 11, § 3. Men weet nochtans dat in het Frans taalgebied evenzeer toeristische centra bestaan, alwaar dezelfde geest blijkt te ontbreken tegenover de gasten uit het Noorden van België als tegenover het Duits- en Engelssprekend vreemdelingen publiek.

(20) Zie infra : « Voerstreek » § 32.

(21) R. W. 1965-1966, Kol. 845, nr. 40.

(22) R. W. 1965-1966, Kol. 845, nr. 39.

(23) Zie infra : « Universiteit » § 30.

(24) cfr. R. W. 1965-1966, Kol. 862, nr. 78.

(25) vergelijk R. W. 1965-1966, Kol. 851, nr. 66.

(26) Zie R. W. 1964-1965, Kol. 1193, nr. 40; Zie ook R. W. 1965-1966, Kol. 867, nr. 92.

(27) R. W. 1965-1966, Kol. 867, nr. 93.

(28) R. W. 1965-1966, Kol. 867, nr. 94.

(29) Belgisch Staatsblad, 19 januari 1966, blz. 639 à 643.

(30) Zie R. W. 1965-1966, Kol. 867, nr. 95.

(31) Dit advies werd klaarblijkelijk door de Minister van Sociale Voorzorg gevraagd om van antwoord te kunnen dienen op de parlementaire vraag van dhr. Wirtz (zie Vragen en Antwoorden, Kamer, 1965-1966, nr. 3, dd. 14-12-1965, blz. 171, 172 en 173).

(32) cfr. R. W. 1965-1966, Kol. 870, nr. 106.

RECHTSPRAAK

HOF VAN CASSATIE

1e Kamer. — 28 januari 1966.

Voorzitter : M. Rutsaert.

Raadsheer-verslaggever : M. Neven.

Eerste advocaat-generaal : M. Ganshof van der Meersch.

Advocaat : Mr. Struye.

Verkeer. — Verlichting van gevaartekens tussen het vallen van de avond en het aanbreken van de dag. — Art. 116, lid 1 verkeersreglement. — Gebiedende bepaling. — «Gevaartekens». — Begrip. — Teken nr. 9. — Rijbaanversmalling.

Artikel 116, lid 1 van het algemeen verkeersreglement bepaalt in gebiedende termen en zonder enige beperking dat de gevaartekens tussen het vallen van de avond en het aanbreken van de dag zichtbaar moeten worden gemaakt door middel hetzij van een bijzondere verlichting, hetzij van de openbare verlichting, hetzij van reflecterende produkten.

Door het woord «gevaartekens» te gebruiken verwijst deze bepaling noodzakelijk naar de tekens die

door het reglement als dusdanig erkend worden.

Uit bijlage 1 van het reglement blijkt dat het teken nr. 9, die een rijbaanversmalling aankondigt, bij de gevaartekens ingedeeld is.

Vestens en N.V. La Royale Belge t./ De stad Ninove.

Gelet op het bestreden arrest, op 22 mei 1964 door het Hof van beroep te Gent gewezen ;

Over het middel afgeleid uit de schending van de artikelen 97 van de Grondwet, 3 van het Decreet van 16-24 augustus 1790, 116 van de wegcode en 1382 van het Burgerlijk Wetboek,

doordat het bestreden arrest beslist dat verweerster niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor de schadelijke gevolgen van het verkeersongeval waarvan (eerste) eiser het slachtoffer werd, toen hij op 7 oktober 1956 rond 1 u. 15' 's nachts met zijn personenwagen terecht kwam tegen de borstwering van de Denderbrug te Ninove, de eisers afwijst van hun vordering tot schadevergoeding en deze beslissing enkel en alleen steunt op de vaststelling dat het door de aanzienlijke rijbaanversmalling vóór de brug, veroorzaakt gevaar, geïndiceerd was door het gevaarsteken nr 9 en dat ver-

weerster ook niet te kort gekomen was aan verplichtingen, haar door artikel 3 van het Decreet van 16-24 augustus 1790 opgelegd,

terwijl de eisers in hun conclusie staande hielden dat de door verweerster begane fout, onder meer hierin bestond dat: er geen openbare verlichting geplaatst werd door de zorgen van verweerster of evenmin een «aangeduide of verlichte signalisatie»,

terwijl de eisers in gezegde conclusie, het arrest van het Hof van 28 november 1958 inriepen, waarbij beslist werd dat de gemeentebesturen krachtens artikel 116 van de wegcode verplicht zijn al de gevaarstekens bestendig zichtbaar te maken,

terwijl het arrest deze conclusie niet beantwoordt en bijgevolg, volgens artikel 97 van de Grondwet, niet wettelijk gemotiveerd is;

Overwegende dat eisers in hun conclusie staande hielden, dat er ter plaatse van het ongeval «niet de minste signalisatie bestond», dat de door de rijbaanversmalling vóór de brug ontstane toestand een werkelijke hindernis vormde voor ieder automobilist, inclusief eerste geïntimeerde (thans eiser), die de plaatselijke toestand niet kende en aldaar bij donker weder voorbij moest, te meer daar er geen openbare verlichting werd geplaatst door de zorgen van de stad, of evenmin een «aangeduide of verlichte signalisatie»; dat de eisers daaruit afleidden «dat de stad Ninove op grond van de artikelen 1382, 1383 en 1384 van het Burgerlijk Wetboek tot vergoeding van de schade gehouden was»;

Overwegende dat artikel 116, lid 1, van de wegcode van 8 april 1954 in gebiedende termen en zonder enige beperking bepaalt dat de gevaarstekens tussen het vallen van de avond en het aanbreken van de dag zichtbaar moeten worden gemaakt door middel hetzij van een bijzondere verlichting, hetzij van de openbare verlichting, hetzij van reflecterende producten;

Overwegende dat deze bepaling, door het woord «gevaarstekens» te gebruiken noodzakelijk verwijst naar de tekens die door de wegcode als dusdanig erkend worden;

Overwegende dat uit de bijlage 1 van voormelde Code blijkt dat het teken nr. 9 dat een rijbaanversmalling aankondigt bij het gevaarteken ingedeeld is;

Overwegende dat het arrest erop wijst dat de brug op de Dender, met een aanzienlijke rijbaanversmalling, een gevaarlijke plaats is;

Overwegende dat het arrest, door zijn beslissing te steunen op de vaststelling dat het gevaarsteken nr. 9 ter plaatse de rijbaanversmalling aankondigde, het gedeelte van de conclusie van de eisers niet beantwoordt, waarbij dezen lieten gelden dat dit gevaarsteken moest verlicht of «aangeduid» worden;

Dat het middel gegrond is;

Om deze redenen:

Vernietigt het bestreden arrest, doch enkel in zover het de rechtsvordering van de eisers ten aanzien van verweerster verwerpt en hen in al de kosten van beide aanleggen veroordeelt;

Beveelt dat melding van dit arrest op de kant van de gedeeltelijk vernietigde beslissing zal gemaakt worden; Veroordeelt verweerster in de kosten;

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het Hof van Beroep te Brussel.

HOF VAN CASSATIE

1e Kamer. — 4 februari 1966.

Voorzitter: M. Rutsaert.

Raadsheer-verslaggever: M. Naulaerts.

Procureur-generaal: M. Hayoit de Termicourt.

Advocaten: Mrs. della Faille d'Huyse en De Bruyn.

1. **Vennootschappen. — Omzetting van P.V.B.A. in N.V. — Impliceert de ontbinding van de P.V.B.A. — Tot stand komen van een nieuwe rechtspersoon.**
2. **Handelszaak. — Pand. — Gemachtigde banken en kredietinstellingen. — Machtiging individueel. — Omzetting van de rechtspersoon die ze geniet. — Gevolg.**

1. *De omzetting van een personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid in een naamloze vennootschap impliceert de ontbinding en de vereffening van de personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid en brengt het tot stand komen mede van een nieuwe rechtspersoon, onderscheiden van de personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid.*
2. *Het pand op een handelszaak kan enkel worden gegeven aan banken of kredietinstellingen, die door de Regering zijn toegelaten en zich voor dat soort verrichtingen onderwerpen aan de door het besluit van toelating vereiste voorwaarden.*

Zodanige toelating is noodzakelijk individueel en blijft derhalve, bij omzetting van de rechtspersoon die ze geniet in een andere, niet ten voordele van die nieuwe rechtspersoon bestaan, zelfs indien deze laatste in feite dezelfde onderneming voortzet; de door de Regering gestelde voorwaarden kunnen trouwens verschillen naargelang de vorm van de vennootschap.

N.V. Alcredima t./ Faillissement P.V.B.A. Aalsterse Transportmaatschappij van Luxe Cars.

Gelet op het bestreden arrest, op 31 maart 1965 door het Hof van beroep te Gent gewezen;

Over het eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 97 van de Grondwet, 1101, 1134, 1317, 1319, 1320 van het Burgerlijk wetboek, 1, 2, 4, 178 tot 188 van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen, 447, 542, 544 van het wetboek van koop-handel, 1 van de wet van 5 mei 1872, welke de titel VI van het Wetboek van koophandel uitmaakt, 1, 2, 4, 7 van de wet van 25 oktober 1919, gewijzigd bij koninklijk besluit nr. 282 van 30 maart 1936 betreffende het in pand geven van de handelszaak,

doordat het bestreden arrest het pandrecht van eiseres op de handelszaak van de gefailleerde vennootschap ontkent, om de reden dat het pand, gevestigd ten behoeve van een niet erkende kredietinstelling nietig is, hoewel de naamloze vennootschap, eiseres, de onderneming voortzette van de vroegere P.V.B.A. «Alcredima», die bij akte van 2 juli 1956 omgevormd werd in de huidige N.V. «Alcredima» en die een regelmatige erkenning genoot voor de kredietverrichtingen op handelszaken, en zulks zonder de conclusie op voldoende wijze te beantwoorden, waarin eiseres deed gelden «dat wanneer de omvorming van de juridische structuur van een vennootschap noch het voorwerp, noch het bezit, noch de actiemiddelen, noch de maatschappelijke bedrijvigheid verandert, de vennootschap, beschouwd op het economisch plan of van uit het standpunt van de zaken en het spaarwezen, spijs de wijziging van haar juridische vorm, dezelfde commerciële onderneming is ge-

bleven, dat, daar de wetgever ongetwijfeld de erkenning verbonden heeft aan de onderneming, dit is de instelling die de nodige waarborgen biedt, en daar het, anderzijds, vaststaat dat de N.V. «Alcredima» de activiteit van de P.V.B.A. heeft overgenomen, mag besloten worden dat de aan de P.V.B.A. gegeven machtiging ook geldig op de N.V. overgegaan is »:

Overwegende dat het bestreden arrest de stelling van eiseres, volgens welke de aan de personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid verleende toelating tot het doen van kredietverrichtingen op handelszaak, ingevolge de omzetting van die vennootschap in een naamloze vennootschap, automatisch op de naamloze vennootschap is overgegaan omdat deze laatste dezelfde commerciële onderneming voortzet, passend weerlegt door er op te wijzen, eensdeels, dat de rechtspersoonlijkheid van een vennootschap zozeer aan de vorm verbonden is dat de verandering van de vorm, onder meer bij omzetting van de vennootschap, de ontbinding van de vennootschap en het tenietgaan van de oorspronkelijke rechtspersoon impliceert, anderdeels, dat de toelating die de personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid genoot geen voor overdracht vatbaar recht doet ontstaan bij de houder van de toelating daar zij bij overheidsdaad en op een wettelijk bepaalde wijze aan een geïndividualiseerde instelling verleend wordt;

Overwegende dat het arrest also te kennen geeft dat de bij artikel 7 van de wet van 25 oktober 1919 bepaalde toelating verleend wordt, niet aan de commerciële onderneming ongeacht de vorm waaronder zij zich voordoet, doch aan een geïndividualiseerde rechtspersoon, en derhalve een einde neemt wanneer die rechtspersoon verdwijnt;

Overwegende dat het middel feitelijke grondslag mist;

Over het tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 97 van de Grondwet, 1101, 1122, 1134, 1317, 1319, 1320 van het Burgerlijk wetboek, 1, 2, 4, 178 tot 188 van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen, 447, 542, 544 van het wetboek van koophandel, 1 van de wet van 5 mei 1872, welke de titel VI van het wetboek van koophandel uitmaakt, 1, 2, 4, 7 van de wet van 25 oktober 1919 gewijzigd bij koninklijk besluit nr. 282 van 30 maart 1936, betreffende het in pand geven van de handelszaak,

doordat het arrest verklaart dat eiseres niet erkend was als kredietinstelling die gemachtigd is om kredietverrichtingen te doen op handelszaak, hoewel zij slechts de omgevormde personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid «Alcredima» is, om de reden dat «de rechtspersoonlijkheid van een vennootschap zozeer aan de vorm verbonden is, dat de verandering van de vorm, onder meer, bij omzetting van de vennootschap, de ontbinding van de vennootschap en het tenietgaan van de oorspronkelijke rechtspersoon impliceert; dat de oorspronkelijke vennootschap dan nog enkel voortbestaat voor de noodwendigheden van haar vereffening en daaruit besluit dat eiseres de aan de personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid verleende erkenning niet kan inroepen;

terwijl in geval van loutere omzetting van een vennootschap in een andere, zoals ten deze, er geen vereffening bestaat van de oorspronkelijke vennootschap, de instelling onder de nieuwe vorm voortgaande en de nieuwe rechtspersoon in de plaats van de vroegere komende met dezelfde verbintenissen en rechten:

Overwegende dat de omzetting van een personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid in een naamloze vennootschap de ontbinding en de vereffening van de personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid

impliceert en het tot stand komen medebrengt van een nieuwe rechtspersoon, onderscheiden van de personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid;

Overwegende dat het middel naar recht faalt;

Over het derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1, 2, 4, 7 van de wet van 25 oktober 1919, gewijzigd bij koninklijk besluit nr. 282 van 30 maart 1936, betreffende het in pand geven van de handelszaak, 1101, 1122, 1134, 1317, 1319, 1320 van het Burgerlijk wetboek, 1, 2, 4, 178 tot 188 van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen en 97 van de Grondwet,

doordat het bestreden arrest aan eiseres het pandrecht ontkent, om de reden dat zij als kredietinstelling niet geldig erkend was, door «de erkenning, die de personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid genoot, geen voor overdracht vatbaar recht bij de houder van de toelating tweegbrengt, en bij overheidsdaad, op een wettelijk bepaalde wijze aan een geïndividualiseerde instelling verleend wordt,

terwijl de kwestieuze erkenning nooit aan eiseres overgedragen werd maar ten voordele van de instelling bleef bestaan, vermits de omzetting van de personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid «Alcredima» in de naamloze vennootschap «Alcredima» slechts een verandering van vorm en geenszins van instelling is en de akte uitdrukkelijk stelt: «het maatschappelijk vermogen omvat alle actieve en passieve elementen, die de handelszaak uitmaken van de hierbij omvormde personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid, derhalve, neemt de thans opgerichte naamloze vennootschap alle welkdanige bestaande verbintenissen en bedingen over, alsof deze geschied waren voor rekening en ten voordele van de naamloze vennootschap bij deze opgericht, meer bepaaldelijk alle kredietopeningen, alle onderschreven promessen en wissels, alle contracten van dienstverbintenis en zo meer; deze opsomming is niet beperkend doch wel van aanwijzende aard »;

Overwegende dat, naar luid van artikel 7 van de wet van 25 oktober 1919, het pand op een handelszaak enkel kan gegeven worden aan banken of kredietinrichtingen, die door de Regering zijn toegelaten en zich voor dat soort verrichtingen onderwerpen aan de door het besluit van toelating vereiste voorwaarden;

Overwegende dat zodanige toelating noodzakelijk individueel is en derhalve bij omzetting van de rechtspersoon die ze geniet in een andere, niet ten voordele van die nieuwe rechtspersoon blijft bestaan, zelfs indien deze laatste in feite dezelfde onderneming voortzet; dat trouwens de door de Regering gestelde voorwaarden kunnen verschillen naargelang de vorm van de vennootschap;

Overwegende mitsdien dat het arrest zonder een van de in het middel aangeduide wetsbepalingen te schenden, kon beslissen dat eiseres van de toelating niet kon genieten welke aan de ontbonden personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid werd verleend;

Overwegende dat het middel naar recht faalt;

Om deze redenen:

Verwerpt de voorziening;

Veroordeelt eiseres in de kosten.

NOOT: Zie, betreffende het eerste punt, Jan Ronse. Overzicht der rechtspraak, Vennootschappen, in T.P.R. 1964, blz. 227, nr. 203.

RAAD VAN STATE

4e kamer. — 9 november 1965.

Voorzitter : M. Mast.

Raadsheren : M.M. Mees en Adriaens.

Substituut-auditeur-generaal : M. Hoeffler.

Advocaat : Mr. Porta.

Stedebouw en ruimtelijke ordening. — Bijzonder plan van aanleg. — Afwijkingen.

Afwijkingen van de voorschriften van een door de Koning goedgekeurd bijzonder plan van aanleg kunnen, luidens art. 51 van de wet van 29 maart 1962, op voorstel van het schepencollege en na advies van de in artikel 19 bedoelde commissie van advies, worden toegestaan, enkel wat betreft de afmetingen en de plaatsing van de gebouwen en de keuze van de te verwerken materialen.

De Koning is, als beroepsinstantie, bij het verlenen van de bouwvergunning gehouden de terzake geldende reglementen en voorschriften na te leven.

Stad Oostende t./ Belgische Staat (Minister van Openbare Werken).

Arrest nr. 11.499.

Overwegende dat het beroep strekt tot vernietiging van het koninklijk besluit van 29 januari 1964 waarbij aan de P.V.B.A. Kustland vergunning wordt gegeven tot het bouwen van een hotel te Oostende; dat het bestreden koninklijk besluit op 5 maart 1964 ter kennis van de verzoekende partij is gebracht;

Overwegende dat de P.V.B.A. Kustland op 9 april 1963 bij het college van burgemeester en schepenen der Stad Oostende een aanvraag indiende strekkende tot het bekomen van een vergunning tot het bouwen van een hotel; dat de bouwvergunning onder bepaalde voorwaarden bij besluit van 27 mei 1963 door het college werd verleend; dat de P.V.B.A. Kustland op 18 juni 1963 een nieuwe bouwaanvraag indiende waarbij in het oorspronkelijk plan wijzigingen werden aangebracht; dat zij het college om toelating verzocht de hotelkamers met een hoogte van 2,40 m. in plaats van 2,60 m. te bouwen; dat het college bij besluit van 25 juni 1963 de aanvraag afwees om reden dat «de in voege zijnde verordening op de bouwwerken dient toegepast te worden», dat de P.V.B.A. Kustland, aan wie dit besluit op 23 augustus 1963 werd betekend, bij de bestendige deputatie op 27 augustus 1963 beroep instelde; dat de bestendige deputatie op 29 augustus 1963 dit beroep afwees om reden dat artikel 39 van de bouwverordening der Stad Oostende bepaalt dat «alle woon- en slaapkamers ten minste een hoogte van 2,60 m. tussen vloer en plafond moeten hebben; dat krachtens artikel 62 van de wet van 29 maart 1962 de stedelijke bouwverordeningen van toepassing blijven in zover ze niet strijdig zijn met de voorschriften van een bijzonder plan van aanleg, en dit terzake geldend bijzonder plan van aanleg niet afwijkt van de stedelijke bouwverordening»; dat het provinciaal college besloot dat «ten spijte van de gegrondheid van de door beroepers gemaakte opmerkingen, het beroep niet kan ingewilligd worden»; dat de P.V.B.A. Kustland op 16 september 1963 tegen dit besluit bij de Koning beroep instelde; dat zij bij aangetekende brief van 19 december 1963 de zaak aan de Minister in herinnering bracht; dat het bestreden koninklijk besluit op 29 januari 1964 werd genomen; dat dit koninklijk besluit berust op de

considerans : «dat luidens artikel 39 van de bouwverordening van Oostende, de woon- en slaapkamers een hoogte van ten minste 2,60 m. tussen vloer en plafond moeten hebben; dat het college van burgemeester en schepenen van die bepaling niet kan afwijken, tenzij de gemachtigde ambtenaar van het Bestuur van de stedebouw en de ruimtelijke ordening van de bouwverordening afwijkt bij toepassing van de artikelen 45 en 51 van de wet van 29 maart 1962; dat de bestendige deputatie, bij het beslissen over het beroep, een afwijking kan voorstellen aan de gemachtigde ambtenaar, dat Wij bevoegd zijn om een bouwvergunning toe te staan in afwijking van een bouwverordening; dat de bestendige deputatie met reden geoordeeld heeft dat de door de aanvrager aangevoerde argumenten gegrond zijn; dat een hoogte van 2,40 m. voldoende is voor hotelkamers»;

Overwegende dat de verzoekende partij onder meer aanvoert dat het bestreden koninklijk besluit genomen is met miskenning van artikel 39 van de stedelijke bouwverordening en dat artikel 45 van de wet van 29 maart 1962 geen toepassing vindt wijl er terzake een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg bestaat; dat de tegenpartij hiertegen inbrengt dat de artikelen 45 en 51 van de wet van 29 maart 1962 het de Koning mogelijk maken van de gemeentelijke bouwverordeningen af te wijken;

Overwegende dat artikel 39 van de verordening op de bouwwerken van de Stad Oostende als volgt luidt : «Alle woon- en slaapkamers moeten ten minste een hoogte hebben van 2,60 m. tussen vloer en plafond. Alle verdiepingen, kelderverdiepingen inbegrepen, ingericht als werkplaats, moeten een hoogte hebben van minstens 2,60 m. tussen vloer en plafond»; dat het bijzonder plan van aanleg «Kursaal 1960» van de zone waar het op te richten gebouw is gelegen, en dat bij koninklijk besluit van 17 april 1962 werd goedgekeurd van eerderevermeld artikel 39 niet afwijkt; dat artikel 45 van de wet van 29 maart 1962, dat de bevoegde overheid toelaat bij het verlenen van een bouwvergunning van het gemeentelijk bouwreglement af te wijken, terzake geen toepassing vindt wijl dit artikel slechts geldt zolang het bijzonder plan van aanleg van het grondgebied waar het perceel is gelegen door de Koning niet is goedgekeurd»; dat afwijkingen van de voorschriften van een door de Koning goedgekeurd bijzonder plan van aanleg, luidens artikel 51 van de wet van 29 maart 1962, op voorstel van het schepencollege en na advies van de in artikel 19 bedoelde commissie van advies, door de Minister of diens gemachtigde, kunnen worden toegestaan, enkel wat de afmetingen en de plaatsing van de gebouwen en de keuze van de te verwerken materialen betreft; dat niet wordt betwist dat de door dit artikel in uitzicht gestelde procedure niet werd toegepast en het college integendeel een afwijking van eerderevermeld artikel 39 heeft geweigerd;

Overwegende dat de Koning, als beroepsinstantie, bij het verlenen van de bouwvergunning gehouden was de terzake geldende reglementen en voorschriften na te leven; dat het beroep gegrond is,

Besluit :

Artikel 1 :

Het koninklijk besluit van 29 januari 1964 is vernietigd.

Artikel 2 :

Dit arrest zal bij uittreksel in het *Belgisch Staatsblad* worden bekend gemaakt.

Artikel 3:

De kosten, ten bedrage van 750 fr., komen ten laste van de Belgische Staat (Ministerie van Openbare Werken).

HOF VAN BEROEP TE GENT

Kamer van Inbeschuldigingstelling. — 23 februari 1966.

Voorzitter: M. Pierre Carnewal.

Raadsheren: M.M. De Clercq en Struye de Swielande.

Advocaat-generaal: M. Colpaert.

Advocaten: Mrs. L. Martens en A. Haus (Gent).

Strafvordering. — Gerechtelijk strafonderzoek tegen onbekende. — Raadkamer. — Ontslag van onderzoek. — Navolgende klacht met burgerlijke partijstelling vóór de onderzoeksrechter op grond van nieuwe bezwaren. — Mededeling van de stukken aan de procureur des Konings. — Aanvullend strafrechtelijk opsporingsonderzoek ingesteld door deze magistraat. — Geen vordering tot nieuw gerechtelijk strafonderzoek. — Burgerlijke partijstelling niet ontvankelijk.

Na beschikking van ontslag van onderzoek door de raadkamer verleend bij gebrek aan bezwaren tegen een bepaalde persoon gerezen, kan de herneming van het gerechtelijk strafonderzoek, op grond van nieuwe bezwaren, enkel geschieden op vordering van de procureur des Konings.

Dienvolgens, wanneer na dit ontslag van onderzoek, klacht met burgerlijke partijstelling op grond van zobeweerde nieuwe bezwaren bij de onderzoeksrechter wordt ingediend, is deze burgerlijke partijstelling niet ontvankelijk, zelfs indien, ingevolge de mededeling van de stukken aan de procureur des Konings, deze magistraat een louter strafrechtelijk opsporingsonderzoek heeft ingesteld, doch naderhand geen nieuw gerechtelijk strafonderzoek heeft gevorderd.

B.P. Michielssens Raymondus t./ Carpentier Maurice en O.M.

Vordering van de Procureur-generaal

De Procureur-generaal bij het Hof van beroep te Gent,

Gezien de stukken der strafrechtspleging ten laste van onbekenden, verdacht van;

Onopzettelijk, door gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg, doch zonder het oogmerk om de persoon van een ander aan te randen, de dood te hebben veroorzaakt van Michiels Maria, te St.-Michiels, op 11 oktober 1964,

Wanbedrijf voorzien bij artt. 418-419 S.W.B.;

Gezien de beschikking verleend op 15 januari 1965 door de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge waarbij verklaard wordt dat er geen aanleiding is tot vervolging;

Gezien de stelling als burgerlijke partij van Michielssens Raymondus, wonende te St.-Michiels, Baron Ruzettelaan 341, ingevolge geboekte verklaring vóór de heer onderzoeksrechter te Brugge op 19 juli 1965, tegen Carpentier Maurice, secretaris van het Bisdom Brugge, wonende te Brugge, Spanjaardstraat nr. 11, uit hoofde van het hierboven omschreven wanbedrijf;

Gezien de beschikking verleend op 24 december 1965 door de raadkamer van de rechtbank van eerste aan-

leg te Brugge, waarbij deze burgerlijke partijstelling onontvankelijk werd verklaard en de burgerlijke partij tot de kosten veroordeeld werd;

Gelet op het hoger beroep of verzet door de burgerlijke partij tegen voormelde beschikking van 24 december 1965, rechtsmiddel ingesteld op 24 december 1965;

Aangezien dit beroep ontvankelijk is, doch niet gegrond;

Overwegende immers dat in de voorwaarden zoals ter zake, het onbetwistbaar vaststaat dat de stelling als burgerlijke partij vóór de onderzoeksrechter onontvankelijk is;

Dat na ontslag van onderzoek verleend door de raadkamer, het uitsluitend aan het Openbaar Ministerie behoort, te appreciëren of er nieuwe bezwaren gerezen zijn die een heropening van het gerechtelijk strafonderzoek wettigen, en daartoe de gepaste vorderingen tot de onderzoeksrechter te richten; (zie: K.I. Gent 13-7-1954 in zake Lambrecht Marie en Huysseune Frans t./ Huysseune Suzanna en Steegmans Gerardus; *J. Malhe: «L'acton directe de la partie lésée devant le juge d'instruction»*, R.D.P. 1954, blz. 474, 3e a en voetnota 14; Corr. Brussel, 18-6-1963, R.D.P. 1964, blz. 97);

Overwegend ten slotte dat de burgerlijke partij in haar schriftelijke besluiten voor de raadkamer te Brugge ten onrechte voorhoudt dat het openbaar ministerie, na de stelling als burgerlijke partij voor de onderzoeksrechter, een nieuw gerechtelijk strafonderzoek zou gevorderd hebben; dat zulks geenszins met de werkelijkheid strookt en geen enkel spoor van dergelijke vordering in het dossier aan te treffen is;

Gelet op artt. 66, 128, 135, 136, 162 en 194 van het Wetboek van Strafvordering en de wet dd. 15-6-1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Vordert,

dat het aan het Hof, Kamer van Inbeschuldigingstelling behage het beroep ontvankelijk te verklaren, doch, op grond van de beweegredenen en wetsbepalingen erin vermeld, de aangevochten beschikking te bevestigen en de burgerlijke partij te veroordelen tot een gepaste schadevergoeding ten opzichte van de verdachte en tot de kosten van beide aanleggen.

Arrest

Gelet op de beschikking verleend op 15 januari 1965 door de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge waarbij verklaard wordt dat er geen aanleiding is tot vervolging;

Gelet op de stelling als burgerlijke partij van Michielssens Raymondus, wonende te St.-Michiels, Baron Ruzettelaan, 341, ingevolge geboekte verklaring vóór de heer onderzoeksrechter te Brugge op 19 juli 1965, tegen Carpentier Maurice, secretaris van het bisdom Brugge, wonende te Brugge, Spanjaardstraat, nr. 11, uit hoofde van «onopzettelijk, door gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg, doch zonder het oogmerk om de persoon van een ander aan te randen, de dood te hebben veroorzaakt aan Michielssens Maria, te St.-Michiels, op 11 oktober 1964;

Gelet op de beschikking verleend de 24 december 1965 door de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, waarbij deze burgerlijke partijstelling onontvankelijk werd verklaard en de burgerlijke partij veroordeeld werd tot de kosten;

Gelet op het hoger beroep of verzet door de burgerlijke partij tegen voormelde beschikking van 24 december 1965, rechtsmiddel ingesteld op 24 december 1965;

Gelet op de schriftelijke vordering van de heer Procureur-generaal dd. 15 januari 1966;

Gehoord Meester Haus A., advocaat te Gent, welke verklaart te verschijnen voor de verdachte als houder der stukken;

Gehoord Meester L. Martens, advocaat te St.-Amandsberg, raadsman der burgerlijke partij, deze laatste ter terechtzitting aanwezig; Meester Martens, voornoemd, vraagt uitstel der zaak;

dit alles ter terechtzitting van 26 januari 1966;

Gehoord de heer Colpaert, advocaat-generaal, in zijn vordering;

Gehoord de burgerlijke partij in haar eis en besluiten, bijgestaan door Meester L. Martens, voornoemd;

Gehoord de verdachte in zijn middelen en besluiten bij monde van Meester A. Haus, voornoemd, als houder der stukken;

dit alles ter terechtzitting van 9 februari 1966;

— alles in 't Nederlands;

Overwegende dat de verdachte evenals de burgerlijke partij en dezer raadsman, Meester L. Martens, advocaat te St.-Amandsberg, minstens tien dagen vooraf van dag en uur van de verschijning vóór het Hof, Kamer van Inbeschuldigingstelling, werden verwittigd, terwijl het dossier gedurende hetzelfde tijdstip te hunner beschikking werd gesteld ter griffie;

Overwegende dat het hoger beroep van de burgerlijke partij tijdig en geldig werd ingesteld;

Overwegende dat de raadkamer der rechtbank van eerste aanleg te Brugge, bij beschikking dd. 15 januari 1965 verklaard heeft dat er geen aanleiding was tot vervolging, daar het niet mogelijk was, op grond van het onderzoek, de feiten der telastlegging aan één of meer bepaalde personen toe teschrijven;

Overwegende dat de genaamde Raymondus Michielsens zich op 19 juli 1965 burgerlijke partij gesteld heeft vóór de heer onderzoeksrechter Damiroy te Brugge, tegen Maurice Carpentier wegens onopzettelijke doding van zijn dochter Maria; dat de door de burgerlijke partij neergelegde stukken door de onderzoeksrechter op 19 juli 1965 in mededeling overgemaakt werden aan de heer Procureur des Konings te Brugge die ten gevolge hiervan een aanvullende informatie heeft gedaan, doch geen nieuw onderzoek gevorderd heeft;

Overwegende dat de raadkamer op 24 december 1965 een beschikking verleend heeft waarbij de stelling als burgerlijke partij onontvankelijk werd verklaard en de burgerlijke partij tot de kosten veroordeeld werd;

dat er tegen deze beschikking op 24 december 1965 beroep ingesteld werd door de burgerlijke partij;

Overwegende dat de herneming van het gerechtelijk strafonderzoek, na een ontslag van onderzoek, voorbehouden is aan het Openbaar Ministerie en enkel kan geschieden op vordering van de Procureur des Konings, die voor het instellen van deze vordering als enige bevoegde te oordelen heeft over het al dan niet bestaan van nieuwe bezwaren; dat in casu de Procureur des Konings geen vordering tot nieuw strafonderzoek tot de heer onderzoeksrechter gericht heeft;

Overwegende dat aan deze regel van rechtspleging geen uitzondering dient gemaakt wanneer de beschikking van ontslag van onderzoek een onbekende betreft; dat deze beschikking haar kracht van gewijsde heeft ten opzichte van eenieder; (Zie l'action directe de la partie lésée - R.Dr.P. 1954 - bl. 466, meer bep. blz. 474, 3° a) en voetnoot 14, en raadkamer Brussel 18 juni 1963 R.Dr.Pén. oct. 1964 blz. 97 en 98);

Overwegende dat de voorzitter van de raadkamer te Brugge oordeelkundig de aanstelling als burgerlijke partij bij de heer onderzoeksrechter niet onvankelijk verklaard heeft;

Overwegende dat, krachtens artikel 136 van het Wetboek van Strafvordering, de burgerlijke partij tot schadevergoeding dient veroordeeld te worden; dat het bilijk voorkomt deze schade op één frank te bepalen;

Om deze redenen :

Het Hof, Kamer van Inbeschuldigingstelling :

Gelet op de artikelen 13 en 24 der wet van 15 juni 1935 alsmede op de wetsbepalingen aangehaald in de schriftelijke vordering van de Procureur-generaal, alsmede artikelen 217, 218 en 223 van het Wetboek van Strafvordering;

Overnemende de beweegredenen van het Openbaar Ministerie en van de bestreden beschikking;

Ontvangt het hoger beroep;

Bevestigt de beschikking van de raadkamer van eerste aanleg te Brugge dd. 24 december 1965;

Verwijst de burgerlijke partij aan Carpentier Maurice te betalen, ten titel van schadevergoeding, de som van één frank;

Veroordeelt de burgerlijke partij in de kosten van het hoger beroep begroot tot op heden op nul frank;

Verstaat dat de kosten van eerste aanleg, in de beschikking begroot, de som van nul frank bedragen.

INGEZONDEN BIJDRAGE

Betreffende de vijfjarige verjaring inzake de bijdragen van de pensioenen der zelfstandigen

Wet van 12 april 1965

II

Wij ontvingen van Meester Paul Pollet volgend artikel, dat de vruchtbare discussie voortzet nopens een onderwerp dat hij reeds te voren in het « Rechtskundig Weekblad » had behandeld.

Dit tweede artikel werd geschreven naar aanleiding van een vonnis van 28 juni 1965 van de Rechtbank van Hasselt. (R.W. 25-5-1966, kol. 1863).

* * *

Raakt de verjaring in zake bijdragen van zelfstandigen de publieke orde ?

In fine van ons vorig artikel (R.W. 16-5-1965, kol. 1839-1840) hadden wij ons vergenoegd het vonnis van de vrederechter van Boom van 19 december 1963 (R.W. 1963-1964 kol. 1078) te signaleren.

Dit vonnis besliste dat vermits de wetten van 30 juni 1956 en 28 maart 1960 en van 31 augustus 1963

betreffende de rust- en overlevingspensioenen der zelfstandigen de maatschappelijke orde aanbelangden, de rechter de verjaring van ambtswege moest toepassen.

Wij gaven ons wel rekenschap dat door dit vonnis alles desaanstaande niet gezegd noch opgelost was. Inderdaad: « Une hirondelle ne fait pas le printemps. »

Verscheidene confraters en zelfs magistraten hadden ons nadien gevraagd een studie daarover te schrijven. Ze meenden — trouwens niet ten onrechte — dat het eindpunt van ons artikel het uitgangspunt moest zijn van een andere studie.

* * *

De rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen zettende in graad van beroep heeft het vonnis van de vrederechter van Boom hervormd en bij vonnissen van 3 en 8 november 1965 beslist:

a) Dat de vrederechter de verjaring niet van ambtswege mocht toepassen.

b) Dat uit de bewoordingen van de wettekst niet blijkt dat deze termijn een vaste termijn zou uitmaken, die de vervallenverklaring moet medebrengen, maar wel een verjaringstermijn, vatbaar voor stuiting.

Men zal met belangstelling akte daarvan nemen maar men zal ook moeten noteren dat de beroepsrechtbank van Hasselt bij vonnis van 28 juni 1965 (R.W. 22-5-1966, kol. 1863) juist het tegenovergestelde heeft beslist.

* * *

In de praktijk alleszins hebben talrijke vrederechters — waarschijnlijk gedreven door de bezorgdheid de rechten van het individu tegen de machtige staatsinstellingen te beschermen — eerst inzake betaling van bijdragen voor gezinsvergoedingen voor loontrekkenden en niet loontrekkenden, later voor de bijdragen verschuldigd aan de R.M.Z. en nu voor de bijdragen voor pensioenen der zelfstandigen (R.P.Z.) van ambtswege — en zelfs trots protest der raadslieden der compensatiekassen en mutualiteiten — de verjaring opgeworpen en toegepast.

Zou men hierbij kunnen beweren dat ze, door artikel 2223 B.W. te schenden, zich plichtig hebben gemaakt aan machtmisbruik?

Wat er ook van zij mag men niet uit het oog verliezen dat de betwisting over « verjaringstermijn » en « vervaltermijn » steeds heeft blijven bestaan ⁽¹⁾ en dat men 10 jaar heeft moeten wachten alvorens het Hof van Cassatie (alleen wat de R.M.Z. aangaat) een einde aan deze betwisting heeft gesteld door de arresten van 16 januari 1954 in zake O.N.S.S. c./ Schouten (J.T. 21-3-1954 P. 204 et 205) en het arrest van 14 mei 1954 in zake R.M.Z. t./ Baiwir (R.W. 28 nov. 1954, kol. 505).

Het Hof van Cassatie besliste dat men wel te doen had met een verjaringstermijn dat dus kon gestuit worden en steunde zich op de wettekst zelf van de besluitwet van 28 december 1944 alsook op het doel « dat de makers van de wet hebben willen bereiken » ⁽²⁾.

* * *

De gebeurlijke stuiting van de verjaring voor invordering der bijdragen voor de jaren 1956, 1957, 1958 en 1959.

Alhoewel er nog talrijke gedingen hangend zijn of reeds gevonnist over deze jaren, hadden wij dit punt in ons vorig artikel niet behandeld. De weglating ervan

was opzettelijk omdat wij meenden dat het voorbarig was daarover uit te weiden.

De beroepsrechtbank van Antwerpen heeft beslist dat de regels van het gemeen recht in zake stuiting van verjaring moeten toegepast worden, dat dus een schuldbekentenis of een dagvaarding die tussengekomen is voor het termijn van 5 jaar te rekenen van af 1 januari die volgt op het jaar waarvoor de bijdragen verschuldigd zijn, de verjaring heeft gestuit.

De rechtbank steunt zich op de bewoordingen van art. 1 omdat de uitdrukking « verjaren » gebezigd wordt.

Zou men integendeel niet kunnen zeggen dat dit woord niets oplost, noch in het voordeel van het begrip « verjaring » noch in het voordeel van het begrip « vervaltermijn ».

De beroepsrechtbank van Hasselt zegt integendeel « uit artikel 2 moet worden afgeleid dat dit geen gewone verjaringstermijn is, maar wel een vervaltermijn, die bijgevolg niet kon onderbroken worden ».

Men zal dus de ratio legis moeten onderzoeken.

Wat heeft eigenlijk de wetgever van 12 april 1965 gewild?

Rechtszekerheid geven, een einde stellen aan een tegenstrijdige rechtspraak die verschillende verjaringen toepast en dan nog een onderscheid maakt tussen pensioenbijdragen en solidariteitsbijdragen en niet akkoord was over het uitgangspunt van de verjaring.

Het was een ongelofelijke warboel geworden en het is te vrezen dat indien men geen streep over het verleden trekt, deze warboel zich zal bestendigen en een tegenstrijdige rechtspraak wederom zal ontstaan (zoals wij in dit artikel vaststellen) en men de radikale oplossing door de wet van 12-4-1965 gewild over het hoofd zal zien.

Is het dan niet logisch te beweren dat wanneer de wet voorziet dat de verjaring kan opgeworpen worden zelfs wanneer een *vonnis* is tussengekomen (behalve wanneer dit vonnis niet meer vatbaar is voor een voorziening in verbreking) a fortiori men de verjaring kan opwerpen wanneer en *dagvaarding* betekend werd m.a.w. indien een vonnis niet stuitend is, is een dagvaarding het des te minder en van een in gebreke stelling van de R.P.Z. kan er zelfs geen sprake zijn.

Ongelukkig zijn de voorbereidende werken dikwijls tegenstrijdig en verward, maar wij verwijzen niettemin naar het verslag van de Senaatscommissie dd. 1 april 1965:

« Mr. Van den Bosch, verslaggever.

» Een commissielid verklaart dat ieder Minister schijnt bezielde te zijn met het verlangen *alles* op te ruimen wat nog hangend is. »

Op de Senaatscommissie van woensdag 7 april 1965 heeft de Minister van Middenstand, dhr. A. De Clerck, niet gearzeld te verklaren dat de wet een soort amnestie was. In de verwarde bespreking werd dit niet algemeen aangenomen.

Zoals het Repertoire Pratique de Droit belge, V° « Prescription en matière civile » Nr. 34, het doet opmerken:

« Le droit recevra son empire là où les mêmes motifs de décider justifient le jeu de l'analyse (Laurent T. XXXII N° 10 in fine) mais certains délais peuvent échapper soit en vertu d'une disposition expresse de la loi, soit à raison d'une disposition tacite résultant du but que la loi s'est proposé d'atteindre. (Baudry Lacaninerie et Tissier XXVII N° 40). »

Besluit:

Wij menen dat de verjaring voorzien door de wet

van 12 april 1965 een vervaltermijn beoogt en dit om de volgende redenen:

1) De voorbereidende werken: De Minister van Mid-standstand heeft van een soort amnestie gewaagd.

2) De nieuwe tussenkomst van de wetgeving, die anders niet uit te leggen is.

Art. 17 van de wet van 31 augustus 1963 had reeds vroeger een verjaring van 5 jaar voorzien en had duidelijk het uitgangspunt van de verjaring aangeduid.

Dit artikel 17 was een bepaling van proceduur die — ingevolge een vaststaande rechtspraak — onmiddellijk in voege trad.

Het zou onbegrijpelijk zijn dat de wetgever van 1965 zou hebben nodig geacht tussen te komen met een tweede wet om iets te regelen dat reeds geregeld was. Indien dus de wet van 12 april 1965 gestemd werd is het niet om de wet van 31 augustus 1963 te bekrachtigen — want een wet bekrachtigt niet een andere wet, noch om deze te interpreteren want anders zou de wet van 1965 dit uitdrukkelijk gezegd hebben, *het is om eens en voor goed te verklaren dat al de vorderingen verschuldigd ingevolge de vorige wetten verjaard waren*, noodzakelijkerwijze met een vervaltermijn van 5 jaar anders was deze nieuwe wet er niet nodig, vermits de vorige wet van 1963 reeds gewaagde van een verjaring van 5 jaar (*verjaringstermijn*).

Paul POLLET,
Advocaat te Antwerpen.

(1) Wij menen het interessant te verwijzen naar een lang gemotiveerd principieelvonnis van de Vrederechter van Nijvel nopens de verjaring voorzien bij art. 17 van de wet van 31-8-1963. Vonnis van 14-1-1965 J. J. P. Maart 1965 blz. 97.

Volgens de beslissing was de verjaring van art. 17 reeds un *delai préfixé*.

(2) Wij doen volledigheidshalve opmerken dat men bij analogie de rechtspraak van het Cassatiehof in zake R.M.Z. op de wet van 12 april 1965 niet mag toepassen om de goede reden dat de wetgever van 12 april 1965 een heel ander doel beoogde dan de wetgever van de Besluit- Wet van 28 december 1944.

EUROPEES RECHT

Oprichting van een academie voor gemeenschapsrecht

Schriftelijke vraag nr. 90 van de heer Herr aan de Commissie van de Europese Economische Gemeenschap.

Tijdens de behandeling in de plenaire vergaderingen van juni 1965 van het verslag van de heer Dehousse nopens de voorrang van het gemeenschapsrecht boven het recht van de lid-staten, is gebleken dat een negatieve interpretatie van het gemeenschapsrecht de goede werking van de instellingen alsmede de toekomstige ontwikkeling van de Gemeenschap ernstig in het gedrang brengt.

Het gaat er niet alleen om in onze faculteiten cursussen van gemeenschapsrecht te organiseren, het is evenzeer van belang dat er in de zes landen van de Gemeenschap een uniforme rechtspraak tot stand komt.

Een academie voor gemeenschapsrecht kan een leidinggevende rol vervullen in het onderwijs, de interpretatie en de coördinatie van het gemeenschapsrecht.

De E.E.G.-Commissie wordt verzocht haar mening te kennen te geven omtrent de wenselijkheid van een academie voor gemeenschapsrecht.

Zo zij deze inderdaad wenselijk acht, is zij dan bereid de oprichting ervan te bepleiten?

* * *

Antwoord op schriftelijke vraag nr. 90 van de heer Herr.

Zoals haar voorzitter herhaaldelijk voor het Parlement

heeft verklaard (1), is de Commissie zich er volledig van bewust dat het vraagstuk van een juiste verhouding tussen het gemeenschapsrecht en het recht van de lid-staten van wezenlijk belang is voor het bestaan van de Gemeenschap. Zij is ervan overtuigd dat de beste methode om de eventuele belemmeringen voor een uniforme interpretatie van het communautaire recht uit de weg te ruimen bestaat in het bevorderen van de kennis van dit recht in samenhang met de desbetreffende rechtsvoorschriften van de lid-staten. Met inachtneming van de taak van het Hof van Justitie, heeft de Commissie alle initiatieven uit kringen van juristen gesteund welke naar haar mening van belang konden zijn voor de kennis en de leer van het gemeenschapsrecht. Zij zal het onderricht in het onderhavige recht, zoals dat wordt gegeven aan de juridische faculteiten en gespecialiseerde instituten, blijven bevorderen.

De Commissie meent dan de oprichting van een instelling welke tot taak heeft, op het hoogste wetenschappelijke niveau een communautaire leer op het hier bedoelde gebied uit te werken, gunstige resultaten zou kunnen afwerpen, op voorwaarde dat deze instelling zodanig wordt opgezet dat het gezag van haar adviezen gewaarborgd is. Het spreekt vanzelf dat de oprichting van een dergelijke instelling niet tot gevolg zou mogen hebben dat afbreuk wordt gedaan aan het gezag en de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht of aan de zelfstandigheid van de universitaire instellingen.

De Commissie zal aandacht blijven wijden aan het voorstel van de geachte afgevaardigde en in het kader van de contacten welke zij onderhoudt met wetenschappelijke kringen nadere inlichtingen inwinnen met betrekking tot de principiële en praktische vraagstukken die dit voorstel oproept.

(1) Rede tot inleiding van het 7e algemeen verslag over de werkzaamheden van de Gemeenschap, Europees Parlement, handelingen nr. 72, zitting 1964-1965, vergadering van 18 juni 1964.

Rede van de heer Hallstein, voorzitter van de E.E.G.-Commissie, tijdens het debat van 17 juni 1965, Europees Parlement, handelingen nr. 79, zitting 1965-1966.

BOEKBESPREKING

Gaston vanden Avyle, bedrijfsrevisor en accountant N.C.A.B. — **Beknopte verzameling van Wetten en Besluiten.** — Losbladig verzamelwerk, viermaal per jaar bijgewerkt. Boekdeel 8: Sociale Wetgeving (500 bladzijden). Prijs: 450 frank (inbegrepen metalen klasseermap, alsmede het abonnement op de addenda tot einde februari 1966), te storten op postrekening Nr. 75.41 van de Uitgeverij Vio-Buro, Cantersteen, 7, te Brussel 1.

Deze nieuwe Vlaamse uitgave, waarvan boekdeel 8 (Sociale Wetgeving) zojuist van de pers kwam, is bestemd voor al diegenen die het nut erkennen van een praktische verzameling, welke een klare kijk bezorgt op de meest veelvuldig voorkomende wetteksten, zij het op een of ander speciaal gebied, en met de mogelijkheid steeds bijgewerkte teksten te kunnen raadplegen.

Aanvankelijk, worden enkel de voornaamste wetten, besluiten en reglementeringen gepubliceerd, d.i., deze waarvoor het van belang is steeds een juiste, volledige en bijgewerkte tekst bij de hand te hebben. Deze methode laat toe de kosten van het basiswerk en de addenda zo laag mogelijk te houden en terzelfdertijd het rangschikken der losse bladen tot een minimum (tijd) te beperken.

Driemaandelijkse addenda zullen het basiswerk (ong.

500 blz.) bijwerken, het abonnement van de eerste jaargang is in de eerste storting begrepen; de abonnementsprijs voor de tweede jaargang zal eerder gering zijn.

Verscheidene werken op gebied van sociaal recht vatten een of ander onderwerp samen en commentariëren het; niets vervangt echter een studie van de teksten zelf, vooral wanneer het meer bepaald op discussie, interpretatie of juist begrip aankomt. Hierin voorziet onderhavig werk, dat, gezien zijn praktische en beknopte vorm, in ieders bereikt ligt.

Daarenboven, is het steeds mogelijk een volledige verzameling op rechtsgebied aan te leggen, daar voorzien wordt binnen korte tijd ook volgende boekdelen te publiceren, onder leiding van G. vanden Avyle: *Boekdelen*: 1. Fundamentele wetten (Grondwet, Burg. W.B., Strafwetboek); 2. Diverse wetten en regelende bepalingen; 3. Wetsbepalingen in verband met de uitoefening van het beroep; 4. Wetsbepalingen inzake Koophandel; 5. Wetsbepalingen inzake handelsvennootschappen en andere rechtspersonen; 6. Wetsbepalingen inzake directe (inkomsten) belastingen; 7. Indirecte belastingen (Overdrachts-, factuur- en weeldetaxes; registratierechten, enz.); 8. Sociale wetgeving; 9. Internationale verdragen.

BALIELEVEN

Vlaams Pleitgenootschap bij de Balie te Brussel

Op zaterdag 18 juni e.k. richt het Vlaams Pleitgenootschap te Brussel zijn jaarlijkse ééndagsreis in.

Dit keer leiden de wegen naar West-Vlaanderen waar het ongerept natuurschoon van de Westhoek zal worden verkend en een bezoek zal worden gebracht aan de onvolprezen historische gebouwen te Ieper.

Op het programma staat tevens: bezoek aan een modelhoeve te Diksmuide, bezoek aan het domein «De Blankaart» te Woumen en ontvangst op het stadhuis te Ieper door onze confrater burgemeester Dehem.

De dag wordt besloten in het hotel «Kosmos» op de Rode Bergen waar aan de deelnemers een uitgelezen diner wordt aangeboden.

Thans reeds mag dit initiatief van het Vlaams Pleitgenootschap te Brussel een talrijke en sympathieke belangstelling vanwege onze confraters genieten.

De belangstellenden die bij vergissing geen aankondiging mochten ontvangen worden hierbij van harte uitgenodigd aan de excursie deel te nemen.

De inschrijvingen kunnen gebeuren door storting van een bedrag van 375 frank (200 frank voor stagiaires) op postrekening n° 4750.11 van het «Vlaams Pleitgenootschap Brussel».

De reis gebeurt volgens voorkeur per bus of met persoonlijke wagens en het vertrek is vastgesteld om 8.30 uur aan het Justitiepaleis te Brussel.

Al onze confraters en hun familieleden worden hierbij nogmaals van harte uitgenodigd.

MEDEDELINGEN

Vrije Universiteit te Brussel

De Vrije Universiteit te Brussel meldt de vacaturen van de volgende colleges van de Faculteit der rechtsgeleerdheid:

- «Vergelijkend verzekeringsrecht», Nederlandse taal (30 u.) (2de proef van de bijzondere licentie in het verzekeringsrecht).
- «Verzekering tegen brand en diefstal, levensverzekering, herverzekering», Nederlandse taal (60 u.) (2de proef van de bijzondere licentie in het verzekeringsrecht).

De aanvragen der kandidaten, met curriculum vitae, dienen vóór 30 juni 1966 aan de Heer Rector van de Universiteit, F. D. Rooseveltlaan 50, te Brussel, toegestuurd.

Conseil de l'Europe

Poste vacant de secrétaire adjoint de la Commission européenne des Droits de l'Homme.

Description des fonctions :

Remplacer le cas échéant le Secrétaire de la Commission.

Diriger la préparation des textes établis en français au sein de la Commission et du Secrétariat.

Préparer les dossiers des requêtes soumises à la Commission en application des Articles 24 et 25 de la Convention des Droits de l'Homme.

Rédiger toute la correspondance, les notes et les dossiers se rapportant à ces requêtes.

Préparer les réunions des sous-commissions (articles 28 et 29 de la Convention) qui traitent des requêtes.

Assister le Secrétaire dans la préparation des réunions de la Commission qui se tiennent 6 ou 7 fois par an.

Effectuer des recherches en droit international et en droit interne dans le domaine des Droits de l'Homme et en rapport avec des requêtes particulières.

Qualifications requises :

Juriste diplômé d'un faculté de droit ayant une connaissance approfondie du droit interne public et privé et de la procédure des tribunaux internationaux. En tant qu'adjoint du Secrétaire, le titulaire de ce poste doit posséder de solides qualités d'administrateur et être capable de traiter directement de manière indépendante avec les autorités gouvernementales à un échelon élevé. Une parfaite connaissance du français et une bonne connaissance de l'anglais sont exigées.

Il est essentiel de connaître l'allemand.

Age minimum 38 ans.

Contrat :

1er contrat de deux ans comprenant une période de stage de 6 mois. Après deux ans, éventuellement contrat permanent.

Traitement à déterminer en fonction de l'expérience antérieure et de la situation de famille, mais au minimum 3.600 frs. français par mois plus indemnités (le tout exempt d'impôts).

Les candidatures devraient être adressées au Conseil de l'Europe — Division du Personnel — STRASBOURG (France) avant le 1er juillet 1966.

TIJDSCHRIFTEN

De Gemeente, jg. 1966, nr. 5 :

Viseur G., Naar aanleiding van het Congres 1966 te Charleroi.

Tijdschrift voor Sociaal Recht, jg. 1966, nr. 2 :

De Broeck G., De sociale wetgeving in 1965. — Van Boeckhout J., De verjaring eigen aan de arbeids-overeenkomst voor bedienden (vervolg en slot).

Rechtspraak der Haven van Antwerpen, jg. 1966, nrs. 1 en 2 :

Rechtspraak.

Weekblad voor Privaatrecht, Notaris-ambt en Registratie, jg. 1966, nr. 4906 :

De Vriev W.G., Het ontwerp invoeringswet Nieuw B.W. en het deelgenootschap. — Heyning F., Teboekstelling van schepen in aanbouw.

nr. 4907 :

De Vries W.G., Het ontwerp invoeringswet Boek 1 Nieuw B.W. en het deelgenootschap (II, slot). — F. Stegeman, Onverdeeld aandeel en Kadaster. — Engelhard J.L.F., Een interessante stelling.

Journal des Tribunaux, jg. 1966, nr. 4534 :

Le colloque de l'Association des anciens étudiants de droit de l'U.L.B. touchant le « projet Tunc ».

Revue de l'Administration et du Droit Administratif de la Belgique, jg. 1966, nr. 5 :

Enseignement primaire. — Art de guérir. — Assistance publique et domicile de secours. — Bibliographie. — Bois et forêts. — Chômage. — Conseil d'Etat. — Enseignement. — Fonctionnaires. — Habitations à bon marché. — Impôts. — Loteries et tombolas. — Traitements et pensions du personnel des communes et des provinces.

Revue pratique du Notariat Belge, jg. 1966, nr. 2518 :

Van Hoestenbergh A.E., Considérations sur le prêt hypothécaire.

Recueil Dalloz Sirey, jg. 1966, nr. 19 :

Bourelly M., De la Compétence respective de la Cour de sûreté de l'Etat et des tribunaux des forces armées.

Archiv des öffentlichen Rechts, jg. 1965, nr. 4 :

Ipsen H.P., Gesetzliche Bevorratungsverpflichtung Privater. Erläutert am Modell des Gesetzes über Mindestvorräte an Erdölzeugnissen vom 9. September 1965. — Nadelmann K.H., Die Geheimhaltung von Minderheitsvoten in den Verfassungsgerichten Italiens und der Bundesrepublik Deutschland.

Der Staat, jg. 1966, nr. 2 :

Schröcker C., Ungeschriebenes Verfassungsrecht im Bundesstaat. Zum 110. Gründungsjahr des deutschen Bundesstaats (I). — Schilling K., Wege und Formen der Weltherrschaft. — Hoock J., Emigration und Revolution. Zur Emigrationsgesetzgebung der Französischen Revolution 1789-1793.

Northwestern University Law Review, jg. 1966, nr. 1 :

Control of an Agent's Prices : The Simpson Case — A Study in Antitrust Analysis. — Schulder D.B., Art Proceeds Act : A Study of the Droit De Suite and a Proposed Enactment for the United States. — Felle P.B. & Gotting K.L., The Second Amendment : A Second Look.

VLAAMSE JURISTEN,

Abonneert U op het "Rechtskundig Weekblad"